

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 9. novembra 2023*

„Odvolanie – Hospodárska súťaž – Kontrola koncentrácií medzi podnikmi – Nariadenie (ES) č. 139/2004 – Námiетка nezákonnosti – Článok 4 ods. 1 – Povinnosť predbežného oznamovania koncentrácií – Článok 7 ods. 1 – Povinnosť pozastaviť koncentráciu – Pôsobnosť – Pojem ‚uskutočnenie‘ koncentrácie – Článok 14 ods. 2 – Rozhodnutie ukladajúce pokuty za uskutočnenie koncentrácie pred jej oznámením a povolením – Povinnosť odôvodnenia – Zásada proporcionality – Neobmedzená právomoc“

Vo veci C-746/21 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 2. decembra 2021,

Altice Group Lux Sàrl, predtým New Altice Europe BV, v likvidácii, v zastúpení: R. Allendesalazar Corcho a H. Brokelmann, abogados,

odvolateľka,

ďalší účastníci konania:

Európska komisia, v zastúpení: pôvodne M. Domecq, M. Farley a F. Jimeno Fernández, neskôr M. Domecq a M. Farley, splnomocnení zástupcovia,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

Rada Európskej únie, v zastúpení: A.-L. Meyer a O. Segnana, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predsedníčka tretej komory K. Jürimäe (spravodajkyňa), sudcovia N. Piçarra, M. Safjan, N. Jääskinen a M. Gavalec,

generálny advokát: A. M. Collins,

tajomník: R. Stefanova-Kamiševa, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 1. februára 2023,

* Jazyk konania: angličtina.

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 27. apríla 2023,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Svojím odvolaním spoločnosť Altice Group Lux Sàrl, predtým New Altice Europe BV, v likvidácii (ďalej len „Altice“), navrhuje zrušenie rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 22. septembra 2021, Altice Europe/Komisia (T-425/18, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2021:607), ktorým Všeobecný súd stanovil výšku pokuty uloženej tejto spoločnosti v článku 4 rozhodnutia Komisie C(2018) 2418 final z 24. apríla 2018 o uložení pokuty za uskutočnenie koncentrácie v rozpore s článkom 4 ods. 1 a článkom 7 ods. 1 nariadenia (ES) č. 139/2004 (vec M.7993 – Altice/PT Portugal) (ďalej len „sporné rozhodnutie“) na 56 025 000 eur a v zostávajúcej časti jej žalobu zamietol.

Právny rámec

Nariadenie č. 139/2004

- 2 Nariadenie Rady (EHS) č. 4064/89 z 21. decembra 1989 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (Ú. v. ES L 395, 1989, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 31) bolo s účinnosťou od 1. mája 2004 zrušené nariadením Rady (ES) č. 139/2004 z 20. januára 2004 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (Nariadenie ES o fúziách) (Ú. v. EÚ L 24, 2004, s. 1; Mim. vyd. 08/003, s. 40). Vzhľadom na obdobie, ktorého sa týka správanie, ktoré bolo predmetom sporného rozhodnutia, je to práve toto posledné uvedené nariadenie, ktoré je uplatniteľné z hľadiska *ratione temporis*.
- 3 Odôvodnenia 5, 6, 8, 20 a 34 nariadenia č. 139/2004 znejú:
 - „(5) Malo by sa však zabezpečiť, aby proces reorganizácie trvalo nenarušil hospodársku súťaž. Právo spoločenstva musí preto obsahovať ustanovenia o takých formách koncentrácie, ktoré by mohli značne narušiť účinnú hospodársku súťaž na spoločnom trhu alebo na jeho podstatnej časti;
 - (6) preto je potrebný osobitný právny nástroj, ktorý umožní účinnú kontrolu všetkých koncentrácií z hľadiska ich vplyvu na štruktúru hospodárskej súťaže v spoločenstve a ktorý bude jediným právnym nástrojom uplatniteľným na takéto koncentrácie. Nariadenie [č. 4064/89] umožnilo vytvoriť politiku spoločenstva v tejto oblasti. Na základe skúsenosti je však potrebné uvedené nariadenie vecne prepracovať na právnu úpravu schopnú prijímať výzvy integrovanejšieho trhu a budúceho rozširovania Európskej únie. V súlade so zásadami subsidiarity a proporcionality uvedenými v článku 5 Zmluvy [ES] neprekračuje toto nariadenie rozsah toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie cieľa, ktorým je zabezpečiť, že nebude narušená hospodárska súťaž na spoločnom trhu v súlade so zásadou otvoreného trhového hospodárstva so slobodnou hospodárskou súťažou;

...

(8) ustanovenia, ktoré sa majú prijať v tomto nariadení, by sa mali uplatňovať na významné štrukturálne zmeny, ktorých dopad na trh prekračuje štátne hranice ktoréhokoľvek členského štátu. Takéto koncentrácie by podľa všeobecného pravidla mali byť posudzované výlučne na úrovni spoločenstva uplatňovaním systému jednostupňového konania a v súlade so zásadou subsidiarity;

...

(20) je účelné definovať pojem koncentrácie takým spôsobom, aby zahŕňala činnosti vyvolávajúce trvalé zmeny kontroly účastníkov koncentrácie a tým aj štruktúry trhu. ... Taktiež je vhodné, aby sa úzko súvisiace transakcie, ktoré sú uskutočnené za rovnakých podmienok, alebo ktoré majú formu niekoľkých transakcií s cennými papiermi uskutočnených v primerane krátkej lehote, považovali za jedinú koncentráciu;

...

(34) na zabezpečenie účinnej kontroly by podniky mali byť povinné vopred podať oznámenie o koncentrácii s významom pre celé spoločenstvo a to po uzatvorení zmluvy, uskutočnení verejnej ponuky alebo nadobudnutí kontrolného podielu. ... Vykonávanie koncentrácií by malo pozastavené až do prijatia konečného rozhodnutia Komisie. Na žiadosť účastníkov koncentrácie by však malo byť možné udeliť výnimku z tohto pozastavenia, pokiaľ je to vhodné. ...“

4 Článok 1 tohto nariadenia s názvom „Pôsobnosť“ v odseku 1 stanovuje:

„Bez toho, aby bol dotknutý článok 4 ods. 5 a článok 22, toto nariadenie sa vzťahuje na všetky koncentrácie s významom pre celé spoločenstvo podľa tohto článku.“

5 Článok 3 uvedeného nariadenia s názvom „Definícia koncentrácie“ v odsekoch 1 a 2 stanovuje:

„1. Za vznik koncentrácie sa považuje, ak je trvalá zmena kontroly spôsobená:

- a) fúziou dvoch alebo viacerých predtým nezávislých podnikov alebo častí podnikov;
- b) získaním priamej alebo nepriamej kontroly nad celým alebo nad časťami jedného alebo viacerých ďalších podnikov jednou alebo viacerými osobami, ktoré už kontrolujú najmenej jeden podnik, alebo jedným alebo viacerými podnikmi, či už kúpou cenných papierov alebo aktív, Zmluvne alebo iným spôsobom.

2. Kontrola pozostáva z práv, zmlúv alebo akýchkoľvek iných prostriedkov, ktoré samostatne alebo spoločne a vzhľadom na príslušné skutočnosti alebo právne predpisy dávajú možnosť vykonávať rozhodujúci vplyv nad podnikom predovšetkým prostredníctvom:

- a) vlastníckych alebo užívacích práv ku všetkým aktívam podniku alebo ich časti;
- b) práv alebo zmlúv, ktoré umožňujú vykonávať rozhodujúci vplyv na zloženie, hlasovanie alebo rozhodovanie orgánov podniku.“

- 6 Článok 4 toho istého nariadenia, nazvaný „Predbežné oznamovanie koncentrácií a postúpenie pred oznámením na žiadosť oznamujúcich osôb“, v odseku 1 prvom pododseku stanovuje:

„Koncentrácie s významom pre celé spoločenstvo definované v tomto nariadení sa oznámia [Európskej k]omisii pred ich uskutočnením a po uzatvorení zmluvy, uskutočnení verejnej ponuky alebo nadobudnutí kontrolného podielu.“

- 7 Článok 7 nariadenia č. 139/2004 s názvom „Pozastavenie koncentrácií“ v odsekoch 1 a 3 stanovuje:

„1. Koncentrácia s významom pre celé spoločenstvo podľa článku 1, alebo ktorú bude posudzovať Komisia podľa článku 4 ods. 5, sa nevykoná pred jej oznámením alebo kým nie je vyhlásená za zlučiteľnú so spoločným trhom rozhodnutím podľa článku 6 ods. 1 písm. b), článku 8 ods. 1 alebo článku 8 ods. 2, alebo na základe predpokladu podľa článku 10 ods. 6.

...

3. Komisia môže na požiadanie udeliť výnimku z povinností ustanovených v odsekoch 1 alebo 2. Žiadosť o udelenie výnimky musí byť odôvodnená. Pri rozhodovaní o žiadosti Komisia berie do úvahy okrem iného aj účinnosť pozastavenia koncentrácie na jeden alebo viaceré podniky, ktorých sa koncentrácia týka, alebo na tretie osoby a na ohrozenie hospodárskej súťaže, ktoré predstavuje koncentrácia. Táto výnimka môže byť udelená s podmienkami a povinnosťami, aby boli zabezpečené podmienky účinnej hospodárskej súťaže. O výnimku možno požiadať a výnimku možno udeliť kedykoľvek pred oznámením alebo aj po transakcii.“

- 8 Článok 8 tohto nariadenia s názvom „Rozhodovacie právomoci Komisie“ v odseku 4 stanovuje:

Ak Komisia zistí, že koncentrácia:

- a) už bola vykonaná a táto koncentrácia bola vyhlásená za nezlučiteľnú so spoločným trhom; alebo
- b) bola vykonaná v rozpore s podmienkou pripojenou k rozhodnutiu prijatému podľa odseku 2, ktorá uvádzala, že v prípade jej nepripojenia by koncentrácia spĺňala kritérium ustanovené v článku 2 ods. 3 alebo v prípadoch uvedených v článku 2 ods. 4 nespĺňala kritériá ustanovené v článku [101 ods. 3 ZFEÚ],

môže Komisia:

- požadovať od účastníkov koncentrácie, aby koncentráciu zrušili, najmä prostredníctvom zrušenia fúzie alebo predaja všetkých získaných akcií alebo aktív, a tým sa obnovil stav, aký bol pred uskutočnením koncentrácie. V prípadoch, ak obnovenie stavu, aký bol pred uskutočnením koncentrácie, nie je možné prostredníctvom zrušenia koncentrácie, Komisia môže prijať akékoľvek iné opatrenie vhodné na obnovenie tohto stavu v čo najväčšej možnej miere,
- nariadiť akékoľvek iné vhodné opatrenie, aby sa zabezpečilo, že účastníci koncentrácie zrušia koncentráciu alebo prijmú iné nápravné opatrenia požadované v jej rozhodnutí.

V prípadoch podľa písmena a) prvého pododseku opatrenia uvedené v tomto pododseku môžu byť nariadené buď v rozhodnutí podľa odseku 3 alebo v samostatnom rozhodnutí.“

9 Podľa článku 14 ods. 2 a 3 uvedeného nariadenia:

„2. Komisia môže rozhodnutím uložiť osobám uvedeným v článku 3 ods. 1 písm. b) alebo účastníkom koncentrácie pokuty až do výšky 10 % celkového obratu podniku v zmysle článku 5, ak úmyselne alebo z nebalosti:

a) neoznámia koncentráciu v súlade s článkom 4 alebo 22 ods. 3 pred jej uskutočnením, pokiaľ by na to neboli výslovne oprávnené podľa článku 7 ods. 2 alebo rozhodnutím prijatým podľa článku 7 ods. 3;

b) vykonajú koncentráciu v rozpore s článkom 7;

...

3. Pri určovaní výšky pokuty sa zohľadňuje povaha, závažnosť a trvanie porušenia.“

10 Článok 16 toho istého nariadenia s názvom „Preskúmanie Súdny dvorom“ stanovuje:

„Súdny dvor je v zmysle článku [261 ZFEÚ] výlučne príslušný na preskúmanie rozhodnutí, ktorými Komisia uložila pokutu alebo penále. Môže zrušiť, znížiť alebo zvýšiť uloženú pokutu alebo penále.“

Konsolidované oznámenie o právomoci

11 Body 18 a 54 konsolidovaného oznámenia Komisie o právomoci podľa nariadenia Rady (ES) č. 139/2004 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (Ú. v. EÚ C 95, 2008, s. 1, ďalej len „konsolidované oznámenie o právomoci“) znejú takto:

„(18) Kontrola môže byť nadobudnutá aj na zmluvnom základe. Aby zmluva poskytovala kontrolu, musí viesť k podobnej kontrole nad riadením a zdrojmi iného podniku ako v prípade nadobudnutia akcií alebo aktív. Tieto zmluvy sa okrem prevodu kontroly nad riadením a zdrojmi musia vyznačovať veľmi dlhým trvaním (zvyčajne bez možnosti predčasného ukončenia stranou, ktorá poskytuje zmluvné práva). ... Takéto zmluvy môžu viesť aj k situácii spoločnej kontroly, ak vlastník aktív, ako aj podnik kontrolujúci riadenie majú právo veta prostredníctvom strategických obchodných rozhodnutí...“

...

(54) Samostatná kontrola sa nadobudne, ak jeden podnik sám môže vykonávať rozhodujúci vplyv na podnik. Možno rozlíšiť dve všeobecné situácie, v ktorých podnik má samostatnú kontrolu. Po prvé samostatne kontrolujúci podnik má právomoc určovať strategické obchodné rozhodnutia iného podniku. Táto právomoc sa zvyčajne dosiahne nadobudnutím väčšiny hlasovacích práv v spoločnosti. Po druhej situácia, ktorá tiež prináša samostatnú kontrolu, existuje, ak len jeden akcionár je schopný vetovať strategické rozhodnutia v podniku, ale tento akcionár nemá sám právomoc vynútiť takéto rozhodnutia (takzvaná negatívna samostatná kontrola). Za týchto okolností jediný akcionár vlastní rovnakú úroveň vplyvu, akú má zvyčajne individuálny akcionár, ktorý spoločne kontroluje spoločnosť, t. j. právomoc blokovat prijatie strategického rozhodnutia. Na rozdiel od situácie pri spoločne kontrolovanej spoločnosti neexistujú ďalší akcionári, ktorí by mali rovnakú úroveň vplyvu, a akcionár, ktorý má negatívnu samostatnú kontrolu, musí nutne spolupracovať

s konkrétnymi ďalšími akcionármi pri určovaní strategického správania kontrolovaného podniku. Keďže tento akcionár môže spôsobiť situáciu zablokovania, nadobúda rozhodujúci vplyv v zmysle článku 3 ods. 2, a tým kontrolu v zmysle nariadenia o fúziách...”

Okolnosti predchádzajúce sporu a sporné rozhodnutie

- 12 Okolnosti predchádzajúce sporu sú opísané v bodoch 1 až 29 napadnutého rozsudku. Na účely tohto odvolania ich možno zhrnúť takto.

Nadobudnutie spoločnosti PT Portugal spoločnosťou Altice

- 13 Dňa 9. decembra 2014 Altice, nadnárodná spoločnosť v oblasti telekomunikácií a káblovej televízie so sídlom v Holandsku, uzavrela s brazílskym prevádzkovateľom telekomunikačných služieb, spoločnosťou Oi SA, zmluvu o nadobudnutí akcií (*Share Purchase Agreement*, ďalej len „SPA“). Táto zmluva stanovovala, že Altice získa prostredníctvom svojej dcérskej spoločnosti Altice Portugal SA výlučnú kontrolu v zmysle článku 3 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 139/2004 nad spoločnosťou PT Portugal SGPS SA (ďalej len „PT Portugal“), telekomunikačným a multimediálnym operátorom, ktorého činnosti sa týkajú celého telekomunikačného sektoru v Portugalsku.
- 14 Dokončenie tejto akvizície záviselo najmä od získania povolenia Komisie na základe tohto nariadenia.
- 15 Dňa 2. júna 2015 Altice verejne oznámila, že transakcia bola dokončená a že na ňu bolo prevedené vlastnícke právo k akciám spoločnosti PT Portugal.

Prednotifikačná fáza

- 16 Dňa 31. októbra 2014 Altice kontaktovala Komisiu, aby ju informovala o svojom pláne získať výlučnú kontrolu nad spoločnosťou PT Portugal. Stretnutie medzi spoločnosťou Altice a útvarmi Komisie sa uskutočnilo 5. decembra 2014.
- 17 Dňa 12. decembra 2014 Altice zaslala Komisii žiadosť o vymenovanie skupiny poverenej posúdením jej prípadu a 18. decembra 2014 sa začali prednotifikačné kontakty.
- 18 Dňa 26. januára 2015 Altice predložila Komisii návrh záväzkov týkajúcich sa prevodu jej dcérskych spoločností Cabovisão a ONI v Portugalsku.
- 19 Dňa 3. februára 2015 Altice predložila Komisii návrh tlačiva oznámenia, ktorého prílohy zahŕňali aj jedno vyhotovenie SPA.

Oznámenie a rozhodnutie o povolení koncentrácie s výhradou

- 20 Transakcia bola oficiálne oznámená Komisii 25. februára 2015.

21 Dňa 20. apríla 2015 Komisia prijala rozhodnutie (ďalej len „rozhodnutie o povolení“), ktorým vyhlásila transakciu za zlučiteľnú s vnútorným trhom s výhradou, že Altice splní záväzky pripojené k tomuto rozhodnutiu, medzi ktorými je aj záväzok predaja jej dcérskych spoločností Cabovisão a ONI v Portugalsku.

Sporné rozhodnutie a konanie, ktoré viedlo k jeho prijatiu

22 Dňa 13. apríla 2015 Komisia zaslala spoločnosti Altice žiadosť o informácie týkajúce sa jej komunikácie so spoločnosťou PT Portugal počas stretnutia ich vedúcich pracovníkov, ktoré sa uskutočnilo pred prijatím rozhodnutia o povolení, teda stretnutia, o ktorom sa inštitúcia dozvedela z tlače. Dňa 17. apríla 2015 Altice predložila Komisii svoje pripomienky.

23 V nadväznosti na viaceré žiadosti o informácie, na ktoré Altice odpovedala, Komisia listom z 11. marca 2016 oznámila spoločnosti Altice, že začala vyšetrovanie s cieľom zistiť, či Altice neporušila článok 4 ods. 1 a článok 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004.

24 V nadväznosti na žiadosti o predloženie dokumentov a dodatočných informácií, na ktoré Altice odpovedala, ako aj na stretnutie medzi ňou a útvarmi Komisie, jej táto inštitúcia 17. mája 2017 zaslala oznámenie o výhradách, v ktorom dospela k predbežnému záveru, že porušila tieto ustanovenia. Altice predložila písomné pripomienky k tomuto oznámeniu 18. augusta 2017.

25 Dňa 24. apríla 2018 Komisia prijala sporné rozhodnutie.

26 Komisia v tomto rozhodnutí konštatovala, že Altice mala možnosť uplatňovať rozhodujúci vplyv v spoločnosti PT Portugal alebo vykonávala kontrolu nad touto spoločnosťou ešte pred prijatím rozhodnutia o povolení a v niektorých prípadoch ešte pred oznámením koncentrácie v rozpore s článkom 7 ods. 1 a článkom 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004.

27 V bode 4 sporného rozhodnutia sa vysvetľujú dôvody, prečo Komisia dospela k záveru, že Altice uplatňovala SPA pred povolením koncentrácie v rozpore s článkom 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004. V bode 4.1 sa konkrétne uvádza, že niektoré doložky SPA dávali spoločnosti Altice právo veta pri rozhodnutiach týkajúcich sa obchodnej politiky spoločnosti PT Portugal (ďalej len „dojednania pred zavŕšením akvizície“). Bod 4.2 opisuje prípady, v ktorých sa Altice zúčastňovala na každodennom fungovaní spoločnosti PT Portugal. V tejto súvislosti Komisia konštatovala na jednej strane, že Altice skutočne uplatňovala rozhodujúci vplyv na činnosti spoločnosti PT Portugal v siedmich prípadoch, a na druhej strane, že medzi spoločnosťami PT Portugal a Altice došlo k výmene citlivých informácií, čo prispelo k preukázaniu, že Altice uplatňovala rozhodujúci vplyv na PT Portugal. V bode 4.3 sú uvedené závery Komisie o dôvodoch, pre ktoré ustanovenia SPA uvedené v bode 4.1 a správanie strán opísané v bode 4.2 predstavujú uplatňovanie SPA predtým, ako Komisia vyhlásila koncentráciu za zlučiteľnú s vnútorným trhom.

28 V bode 5 sporného rozhodnutia sa vysvetľujú dôvody, ktoré viedli Komisiu k záveru, že Altice uskutočňovala transakciu pred oznámením koncentrácie v rozpore s článkom 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004. Dojednania pred zavŕšením akvizície, niektoré zo siedmich prípadov skutočného uplatňovania rozhodujúceho vplyvu a niektoré výmeny informácií sa uskutočnili pred týmto oznámením.

- 29 Vzhľadom na všetky tieto dôvody Komisia v článkoch 1 a 2 sporného rozhodnutia konštatovala, že Altice uskutočnila, prinajmenšom z neobmedzenosti, koncentráciu predtým, ako bola povolená, a to v rozpore s článkom 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, a predtým ako bola oznámená, a to v rozpore s článkom 4 ods. 1 tohto nariadenia.
- 30 Podľa článku 14 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 Komisia v článkoch 3 a 4 tohto rozhodnutia uložila spoločnosti Altice dve pokuty vo výške 62 250 000 eur za obe konštatované porušenia.

Konanie na Všeobecnom súde a napadnutý rozsudok

- 31 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 5. júla 2018 podala Altice žalobu, ktorou sa domáhala v prvom rade zrušenia sporného rozhodnutia a subsidiárne zrušenia alebo zníženia výšky pokút, ktoré jej boli týmto rozhodnutím uložené.
- 32 Rozhodnutím zo 6. decembra 2018 predseda siedmej komory Všeobecného súdu povolil Rade Európskej únie vstúpiť do konania ako vedľajší účastník na podporu návrhov Komisie v súlade s jej návrhom.
- 33 Na podporu svojich návrhov na zrušenie sporného rozhodnutia Altice vzniesla námietku nezákonnosti a predložila štyri žalobné dôvody, ktoré Všeobecný súd preskúmal v troch fázach. Všeobecný súd najprv v bodoch 54 až 67 napadnutého rozsudku zamietol námietku nezákonnosti týkajúcu sa článku 4 ods. 1 a článku 14 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 139/2004. Ďalej v bodoch 68 až 259 tohto rozsudku Všeobecný súd zamietol prvé tri žalobné dôvody spoločnosti Altice týkajúce sa existencie porušenia článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 tohto nariadenia. Napokon v bodoch 260 až 277 toho istého rozsudku Všeobecný súd zamietol štvrtý žalobný dôvod a najmä tvrdenia založené na porušení zásady proporcionality a „zásady zákazu dvojitého trestu, ktorá vychádza zo všeobecných zásad spoločných pre právne systémy členských štátov“. V dôsledku toho v tom istom bode 277 napadnutého rozsudku zamietol návrhy na zrušenie sporného rozhodnutia.
- 34 Na podporu svojich návrhov týkajúcich sa výšky pokút Altice uviedla piaty žalobný dôvod založený na nezákonnosti pokút a porušení zásady proporcionality, rozdelený na päť častí. Všeobecný súd zamietol prvé štyri časti, najmä tretiu časť založenú na protiprávnej povahe pokút z dôvodu, že stanovenie ich výšky nebolo dostatočne odôvodnené. V rámci piatej časti v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci Všeobecný súd konštatoval, že je potrebné znížiť výšku pokuty uloženej spoločnosti Altice za porušenie článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 o 10 % a stanoviť ju na 56 025 000 eur. Všeobecný súd totiž uviedol, že Altice z vlastnej iniciatívy informovala Komisiu o koncentrácii dávno pred podpísaním SPA a zaslala žiadosť o vymenovanie skupiny poverenej posúdením jej prípadu.

Konanie na Súdnom dvore a návrhy účastníkov konania

- 35 Svojím odvolaním Altice navrhuje, aby Súdny dvor:
- zrušil napadnutý rozsudok,
 - zrušil články 1 až 4 napadnutého rozhodnutia,

- subsidiárne znížil pokuty uložené v článkoch 3 a 4 sporného rozhodnutia, zmeneného Všeobecným súdom,
- ďalej subsidiárne vrátil vec Všeobecnému súdu a
- uložil Komisii povinnosť znášať vlastné trovy konania vynaložené tak v odvolacom konaní, ako aj v konaní pred Všeobecným súdom.

36 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

- zamietol odvolanie a
- uložil spoločnosti Altice povinnosť nahradiť trovy konania.

37 Rada navrhuje, aby Súdny dvor:

- zamietol prvý odvolací dôvod a
- uložil spoločnosti Altice povinnosť znášať svoje vlastné trovy vynaložené v odvolacom konaní.

O odvolaní

38 Na podporu svojho odvolania uvádza Altice šesť odvolacích dôvodov.

O prvom odvolacom dôvode

39 Svojím prvým odvolacím dôvodom Altice vytýka Všeobecnému súdu, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri preskúmaní námietky nezákonnosti smerujúcej proti článku 4 ods. 1 a článku 14 ods. 2 písm. b) nariadenia č. 139/2004. Tento odvolací dôvod sa delí na tri časti.

O prvej časti prvého odvolacieho dôvodu

– Argumentácia účastníkov konania

40 V prvej časti prvého odvolacieho dôvodu Altice tvrdí, že Všeobecný súd sa v bodoch 54 až 58, 60 až 64, 66, 264, 265 a 271 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď dospel k záveru, že článok 4 ods. 1 a článok 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 sledujú „autonómne ciele“ a ukladajú dve odlišné povinnosti, a to oznamovaciu povinnosť a povinnosť pozastavenia, ktoré môžu byť predmetom osobitných sankcií.

41 Altice v prvom rade zdôrazňuje, že od prijatia nariadenia č. 139/2004 nie je možné odlíšiť oznamovaciu povinnosť od povinnosti pozastavenia, ani ju nemožno autonómne porušiť alebo za ňu uložiť osobitnú sankciu. Zatiaľ čo k porušeniu článku 4 ods. 1 tohto nariadenia dôjde vtedy, keď sa koncentrácia uskutoční pred jej oznámením, toto uskutočnenie spadá práve pod článok 7 ods. 1 uvedeného nariadenia.

- 42 Preto na rozdiel od toho, čo Všeobecný súd uviedol v bodoch 56, 60 až 62 a 271 napadnutého rozsudku, tieto ustanovenia nesledujú „autonómne ciele“, ale jediný cieľ, a teda jeden a ten istý právny záujem. Tento cieľ smeruje k zabezpečeniu účinnosti kontroly *ex ante* koncentrácií s významom pre celé Spoločenstvo. Na tento účel obe uvedené ustanovenia zakazujú uskutočnenie koncentrácie pred jej oznámením. Všeobecný súd v bode 60 napadnutého rozsudku nezohľadnil skutočnosť, že článok 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 zakazuje nielen uskutočnenie koncentrácie pred jej povolením Komisiou, ale aj jej uskutočnenie pred jej oznámením Komisii.
- 43 Rozlišovania vykonané Všeobecným súdom v bodoch 54, 55, 57 a 58 napadnutého rozsudku sú v tejto súvislosti irelevantné, keďže nevyvracajú stanovisko spoločnosti Altice, podľa ktorého sa tieto dve ustanovenia vzťahujú na rovnaké správanie a sledujú rovnaký cieľ, keďže zakazujú uskutočnenie koncentrácie pred jej oznámením. Dĺžka trvania porušení je relevantná len pre posúdenie primeranosti pokút.
- 44 Okrem toho sa Všeobecný súd v bodoch 56, 66 a 264 napadnutého rozsudku nesprávne odvolal na systém „jednostupňového konania“ uvedený v odôvodnení 8 nariadenia č. 139/2004 na odôvodnenie skutočnosti, že článok 4 ods. 1 a článok 7 ods. 1 tohto nariadenia sledujú „autonómne ciele“. Toto nariadenie sa obmedzuje na definovanie právomoci Komisie v oblasti kontroly koncentrácií s významom pre celé Spoločenstvo.
- 45 V druhom rade Altice zastáva názor, že režim stanovený v nariadení č. 139/2004 je len prežitkom minulosti. Poznomenáva, že nariadenie č. 4064/89 skutočne obsahovalo dve odlišné a samostatné povinnosti, a to procesnú povinnosť oznámiť koncentráciu v lehote jedného týždňa od uzavretia dohody a vecnú povinnosť pozastaviť koncentráciu. Za porušenie každej z týchto povinností boli uložené pokuty rôznej výšky.
- 46 Prijatím nariadenia č. 139/2004 však normotvorca Únie zrušil v článku 4 ods. 1 tohto nariadenia lehotu stanovenú na oznámenie koncentrácie a uložil povinnosť oznámiť koncentráciu pred jej uskutočnením. Súbežne s tým zvýšil výšku pokuty, ktorú možno uložiť podľa článku 14 ods. 2 písm. a) tohto nariadenia v prípade porušenia oznamovacej povinnosti. Tým zmenil túto povinnosť na vecnú povinnosť neuskutočniť koncentráciu pred jej oznámením. Právny rámec, ktorý vyplýva z toho, že normotvorca tieto ustanovenia nezrušil alebo neupravil, je „nezvyčajný“.
- 47 V treťom rade Altice v rámci systematického výkladu dodáva, že článok 7 ods. 3 nariadenia č. 139/2004 stanovuje výnimku z článku 7 ods. 1 tohto nariadenia a že neexistuje rovnocenné ustanovenie na odchýlenie sa od článku 4 ods. 1 tohto nariadenia. Je to tak preto, lebo takáto výnimka by znamenala aj výnimku z oznamovacej povinnosti uvedenej v tomto poslednom uvedenom ustanovení. Okrem toho článok 14 ods. 2 písm. a) uvedeného nariadenia výslovne stanovuje, že za porušenie článku 4 ods. 1 tohto nariadenia nemožno uložiť pokutu, ak je udelená výnimka podľa jeho článku 7 ods. 3.
- 48 Komisia a Rada sa domnievajú, že túto časť treba zamietnuť ako nedôvodnú.

– *Posúdenie Súdnym dvorom*

- 49 V prvej časti prvého odvolacieho dôvodu Altice v podstate tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že článok 4 ods. 1 a článok 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 sledujú autonómne ciele, hoci podľa nej chránia jeden a ten istý právny záujem a sú nadbytočné.

- 50 Treba poznamenať, že existuje súvislosť medzi článkom 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, ktorý stanovuje povinnosť oznámiť koncentráciu pred jej uskutočnením, a článkom 7 ods. 1 tohto nariadenia, ktorý stanovuje povinnosť neuskutočniť koncentráciu pred jej oznámením a povolením. Porušenie článku 4 ods. 1 uvedeného nariadenia totiž automaticky vedie k porušeniu článku 7 ods. 1 toho istého nariadenia, takže nie je možné uvažovať o porušení prvého ustanovenia nezávisle na porušení druhého ustanovenia (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. marca 2020, *Marine Harvest/Komisia*, C-10/18 P, EU:C:2020:149, body 101 a 106).
- 51 V situácii, keď podnik oznámi koncentráciu pred jej uskutočnením v súlade s článkom 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, je tak možné, že tento podnik poruší článok 7 ods. 1 tohto nariadenia, ak túto koncentráciu uskutoční predtým, než ju Komisia vyhlási za zlučiteľnú s vnútorným trhom (rozsudok zo 4. marca 2020, *Marine Harvest/Komisia*, C-10/18 P, EU:C:2020:149, bod 102).
- 52 Z toho vyplýva, že článok 4 ods. 1 a článok 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 sledujú v rámci systému „jednostupňového konania“ uvedeného v odôvodnení 8 tohto nariadenia autonómne ciele (rozsudok zo 4. marca 2020, *Marine Harvest/Komisia*, C-10/18 P, EU:C:2020:149, bod 103).
- 53 Na jednej strane totiž článok 4 ods. 1 uvedeného nariadenia stanovuje povinnosť konať, teda povinnosť oznámiť koncentráciu pred jej uskutočnením, a na druhej strane článok 7 ods. 1 toho istého nariadenia stanovuje povinnosť zdržať sa konania, to znamená neuskutočniť koncentráciu pred jej oznámením a povolením. Zatiaľ čo porušenie prvého z týchto ustanovení je jednorazovým porušením, porušenie druhého z nich je pokračujúcim porušením (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. marca 2020, *Marine Harvest/Komisia*, C-10/18 P, EU:C:2020:149, body 104 a 115).
- 54 Okrem toho nariadenie č. 139/2004 vo svojom článku 14 ods. 2 písm. a) a b) stanovuje samostatné pokuty za porušenie každej z týchto povinností v situácii, keď k týmto porušeniam došlo súčasne, uskutočnením koncentrácie pred jej oznámením Komisii (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. marca 2020, *Marine Harvest/Komisia*, C-10/18 P, EU:C:2020:149, body 105 a 106). Táto možnosť je odôvodnená cieľom tohto nariadenia, ktorým je, ako vyplýva z jeho odôvodnenia 34, zabezpečiť účinnú kontrolu koncentrácií s významom pre celé Spoločenstvo tým, že ukladá podnikom povinnosť vopred oznámiť svoje koncentrácie, a stanovuje, že ich uskutočnenie bude pozastavené až do prijatia konečného rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudky z 31. mája 2018, *Ernst & Young*, C-633/16, EU:C:2018:371, bod 42, ako aj zo 4. marca 2020, *Marine Harvest/Komisia*, C-10/18 P, EU:C:2020:149, body 108 a 109).
- 55 Vzhľadom na tento cieľ Súdny dvor už odmietol výklad, podľa ktorého by Komisia v prípade uskutočnenia koncentrácie pred jej oznámením mohla sankcionovať len porušenie článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004. Súdny dvor totiž rozhodol, že takýto výklad by tým, že by Komisiu zbavil možnosti rozlišovať prostredníctvom pokút, ktoré ukladá, medzi situáciou, keď podnik dodrží oznamovaciu povinnosť, ale poruší povinnosť pozastaviť koncentráciu, a situáciou, keď tento podnik poruší obe tieto povinnosti, neumožňoval dosiahnuť uvedený cieľ, keďže porušenie oznamovacej povinnosti by nikdy nemohlo byť predmetom osobitnej sankcie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. marca 2020, *Marine Harvest/Komisia*, C-10/18 P, EU:C:2020:149, body 107 až 109).
- 56 Vzhľadom na tieto úvahy treba v prvom rade konštatovať, že Všeobecný súd v bodoch 54 až 58 a 63 napadnutého rozsudku pripomenul práve judikatúru citovanú v bodoch 50 až 54 tohto rozsudku. Z toho správne vyvodil, že napriek určitému prekryvaniu, ktoré navyše náležite zohľadnil, článok 4 ods. 1 a článok 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 sledujú autonómne ciele, stanovujú odlišné povinnosti a vedú k porušeniam rôznej povahy.

- 57 Hoci sú tieto dva ciele v súlade s cieľom nariadenia č. 139/2004, ktorý spočíva, ako bolo v podstate uvedené v bode 54 tohto rozsudku, v zachovaní účinnosti kontroly koncentrácií *ex ante*, nič to nemení na tom, že tieto ciele predstavujú odlišné aspekty tohto účelu.
- 58 Všeobecný súd teda v bodoch 59 a 62 napadnutého rozsudku správne zamietol tvrdenia spoločnosti Altice týkajúce sa nezákonnosti článku 4 ods. 1 a článku 14 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 139/2004 z dôvodu, že článok 4 ods. 1 a článok 7 ods. 1 tohto nariadenia sú podľa spoločnosti Altice nadbytočné a sledujú ten istý právny záujem.
- 59 Z judikatúry citovanej v bodoch 50 až 53 tohto rozsudku ďalej vyplýva, že záver, podľa ktorého tieto ustanovenia sledujú autonómne ciele, je na rozdiel od tvrdení spoločnosti Altice založený na normatívnom obsahu a cieľoch týchto dvoch ustanovení, ako aj na všeobecnej štruktúre nariadenia č. 139/2004, a nie na odôvodnení 8 tohto nariadenia.
- 60 V druhom rade z porovnania ustanovení nariadenia č. 4064/89 a ustanovení nariadenia č. 139/2004 nemožno vyvodit' žiadny iný záver. V prejednávanej veci sa totiž z hľadiska *ratione temporis* uplatní len toto posledné uvedené nariadenie.
- 61 V treťom rade bez toho, aby bolo potrebné určiť, či, ako tvrdí Altice, článok 7 ods. 3 nariadenia č. 139/2004 umožňuje okrem udelenia výnimky z povinnosti pozastaviť koncentráciu aj udelenie výnimky z oznamovacej povinnosti, tvrdenie založené na tomto ustanovení nemôže uspieť. Toto tvrdenie totiž iba odráža väzby, ktoré existujú medzi týmito dvoma povinnosťami a ktoré sú riadne zohľadnené v judikatúre pripomenutej v bodoch 50 a 55 tohto rozsudku.
- 62 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že prvá časť prvého odvolacieho dôvodu sa musí zamietnuť ako nedôvodná.

O druhej časti prvého odvolacieho dôvodu

– Argumentácia účastníkov konania

- 63 V druhej časti prvého odvolacieho dôvodu Altice vytýka Všeobecnému súdu, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že kumulatívne uloženie dvoch pokút podľa článku 14 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 neporušuje zásadu proporcionality.
- 64 Podľa nej na rozdiel od toho, ako Všeobecný súd rozhodol v bodoch 65 a 273 napadnutého rozsudku, možnosť kumulatívne uložiť dve pokuty za to isté správanie, ktorého sa dopustila tá istá osoba v rozpore s dvoma povinnosťami chrániacimi ten istý cieľ, je sama osebe zjavne v rozpore so zásadou proporcionality, keďže takáto kumulácia sankcií nie je nevyhnutná a je neprimeraná.
- 65 Cieľ účinnosti kontroly koncentrácií *ex ante* by bol v plnom rozsahu dosiahnutý menej obmedzujúcim opatrením, ktoré spočíva v uložení jedinej pokuty na základe článku 14 ods. 2 písm. b) nariadenia č. 139/2004, ktorá sankcionuje tak porušenie oznamovacej povinnosti, ako aj porušenie povinnosti pozastaviť koncentráciu, pričom obe sú uvedené v článku 7 ods. 1 tohto nariadenia. Vzhľadom na povahu, závažnosť a dĺžku trvania porušenia môže Komisia upraviť pokutu uloženú za porušenie tohto ustanovenia podľa toho, či podnik porušil obe tieto povinnosti, alebo len druhú z nich.

66 Komisia a Rada sa domnievajú, že túto časť treba zamietnuť ako nedôvodnú.

– *Posúdenie Súdnym dvorom*

- 67 V bode 65 napadnutého rozsudku, ktorý Altice spochybňuje v druhej časti prvého odvolacieho dôvodu, Všeobecný súd konštatoval, že uloženie dvoch sankcií za to isté konanie tým istým orgánom a v jednom a tom istom rozhodnutí nemožno ako také považovať za odporujúce zásade proporcionality. Všeobecný súd zopakoval túto úvahu v bode 273 uvedeného rozsudku, ktorý Altice takisto spochybnila.
- 68 V prvom rade treba uviesť, že táto časť je založená na predpoklade, podľa ktorého povinnosti stanovené v článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 majú za cieľ chrániť ten istý cieľ. Tento predpoklad však bol vyvrátený v rámci preskúmania prvej časti tohto odvolacieho dôvodu. Tvrdenie spoločnosti Altice sa preto musí zamietnuť.
- 69 V druhom rade treba pripomenúť, že zásada proporcionality, ktorá je súčasťou všeobecných zásad práva Únie, vyžaduje, aby akty inštitúcií Únie boli vhodné na dosiahnutie legitímnych cieľov sledovaných predmetnou právnou úpravou a neprekračovali hranice toho, čo je potrebné na uskutočnenie týchto cieľov. Pokiaľ sa ponúka výber medzi viacerými vhodnými opatreniami, je potrebné prikloniť sa k najmenej obmedzujúcemu opatreniu, a spôsobené ťažkosti nesmú byť neprimerané vo vzťahu k sledovaným cieľom (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. februára 2022, Maďarsko/Parlament a Rada, C-156/21, EU:C:2022:97, bod 340, ako aj citovanú judikatúru).
- 70 V prejednávanej veci článok 14 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 v písmenách a) a b) oprávňuje Komisiu uložiť rozhodnutím pokuty z dôvodu porušenia článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 tohto nariadenia podnikmi, pričom treba spresniť, že výška každej z týchto pokút je obmedzená hornou hranicou 10 % celkového obratu týchto podnikov. V súlade s článkom 14 ods. 3 uvedeného nariadenia sa pri stanovení výšky každej pokuty zohľadňuje povaha, závažnosť a trvanie porušenia.
- 71 Ako však vyplýva z bodov 54 a 55 tohto rozsudku, táto možnosť uložiť v rámci toho istého rozhodnutia dve pokuty za porušenie dvoch autonómnych povinností jedným a tým istým konaním je spôsobilá zabezpečiť účinnú kontrolu koncentrácií s významom pre celé Spoločenstvo a zároveň je na tento účel nevyhnutná. Okrem toho Komisia musí pri určovaní výšky každej z pokút v rámci hornej hranice 10 % celkového obratu dotknutých podnikov s prihliadnutím na povahu, závažnosť a dĺžku trvania každého porušenia dbať na dodržiavanie zásady proporcionality pri vykonávaní ustanovení nariadenia č. 139/2004.
- 72 Za týchto podmienok sa Všeobecný súd nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 65 a 273 napadnutého rozsudku rozhodol, že uloženie dvoch sankcií za to isté konanie tým istým orgánom a v jednom a tom istom rozhodnutí nemožno ako také považovať za odporujúce zásade proporcionality. Je však úlohou tohto orgánu, aby sa ubezpečil, že spolu uložené pokuty sú primerané povahe porušenia (pozri analogicky rozsudok z 3. apríla 2019, Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie, C-617/17, EU:C:2019:283, bod 38).
- 73 Z toho vyplýva, že druhú časť prvého odvolacieho dôvodu treba zamietnuť ako nedôvodnú.

O tretej časti prvého odvolacieho dôvodu

– Argumentácia účastníkov konania

- 74 V tretej časti prvého odvolacieho dôvodu Altice tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že kumulatívne uloženie dvoch pokút podľa článku 14 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 neporušuje zákaz dvojitého trestu zakotvený vo všeobecných zásadách spoločných pre právne poriadky členských štátov, ktoré upravujú súbeh zákonov.
- 75 Po prvé Všeobecný súd nesprávne nepreskúmal argumentáciu, ktorú Altice vyvodzuje z tejto všeobecnej zásady práva Únie v rámci námietky nezákonnosti.
- 76 Po druhé sa Všeobecný súd v bode 274 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia. Na rozdiel od toho, čo v ňom uviedol Všeobecný súd, totiž Súdny dvor v bodoch 117 a 118 rozsudku zo 4. marca 2020, *Marine Harvest/Komisia* (C-10/18 P, EU:C:2020:149), neodmietol argumentáciu založenú na tejto zásade, pretože v prípade neexistencie námietky nezákonnosti, ktorá mu bola predložená, by sa nevyjadril k zlučiteľnosti článku 4 ods. 1 a článku 14 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 139/2004 so zásadou zákazu dvojitého trestu.
- 77 Navyše nezáleží na tom, či normotvorca kvalifikoval určité porušenie ako závažnejšie než druhé, alebo určité ustanovenie ako primárne uplatniteľné. Zásady týkajúce sa súbehu trestných činov, ktoré boli zavedené s cieľom vyriešiť neexistenciu takejto kvalifikácie normotvorcom, bránia tomu, aby boli uložené dve pokuty tomu istému porušiteľovi za to isté správanie a s cieľom chrániť ten istý právny záujem.
- 78 V tejto súvislosti Všeobecný súd navyše nezohľadnil šesť právnych stanovísk predložených spoločnosťou Altice.
- 79 Po tretie v súlade so „zásadou súbehu zákonov“ a „zásadou konzumpcie“ porušenie článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 v prejednávanej veci absorbuje porušenie článku 4 ods. 1 tohto nariadenia. Prvé uvedené ustanovenie je totiž širšie a zahŕňa povinnosť uloženú druhým ustanovením v celom rozsahu. S cieľom vyhnúť sa uloženiu neprimeranej pokuty je tak potrebné uplatniť výlučne článok 7 ods. 1 tohto nariadenia. Uplatní sa teda päťročná premlčacia lehota.
- 80 Komisia a Rada spochybňujú tvrdenia spoločnosti Altice a domnievajú sa, že táto časť je nedôvodná.

– Posúdenie Súdnym dvorom

- 81 Po prvé v rozsahu, v akom Altice vytýka Všeobecnému súdu, že v rámci námietky nezákonnosti, ktorú vzniesla, nerozhodol o jej tvrdeniach založených na „všeobecných zásadách spoločných pre právne poriadky členských štátov, ktoré upravujú súbeh zákonov“, treba poznamenať, že Všeobecný súd odmietol tieto tvrdenia v bodoch 60 až 62 napadnutého rozsudku, keď vysvetlil, že článok 4 ods. 1 a článok 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 sledujú autonómne ciele.
- 82 Zo žaloby v prvostupňovom konaní vyplýva, že táto časť námietky nezákonnosti, ktorú vzniesla Altice, bola neoddeliteľne spojená s jej tvrdením, že tieto ustanovenia chránia jeden a ten istý právny záujem.

- 83 Všeobecnému súdu preto nemožno vytýkať, že výslovne a podrobne nerozhodol o všetkých tvrdeniach, ktoré Altice uviedla v uvedenej časti.
- 84 Po druhé v bode 274 napadnutého rozsudku Všeobecný súd konštatoval, že Súdny dvor už v bodoch 117 a 118 rozsudku zo 4. marca 2020, *Marine Harvest/Komisia* (C-10/18 P, EU:C:2020:149), odmietol tvrdenie podobné tvrdeniu spoločnosti Altice založené na „zásade zákazu dvojitého trestu, ktorá vychádza zo všeobecných zásad spoločných pre právne systémy členských štátov“.
- 85 Takáto úvaha pritom nevychádza z nesprávneho právneho posúdenia.
- 86 V tomto poslednom uvedenom rozsudku, najmä v jeho bodoch 117 a 118, totiž Súdny dvor rozhodol, že aj za predpokladu, že by takáto zásada bola relevantná, ak v nariadení č. 139/2004 neexistuje ustanovenie, ktoré by bolo „primárne uplatniteľné“ a vzhľadom na autonómne ciele sledované článkom 4 ods. 1 a článkom 7 ods. 1 tohto nariadenia, táto zásada nemôže brániť uloženiu dvoch pokút za porušenie týchto ustanovení tým istým správaním. Všeobecný súd teda mohol bez toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, založiť svoje posúdenie tvrdení spoločnosti Altice na uvedenom rozsudku, aj keď vo veci, v ktorej bol vydaný posledný uvedený rozsudok, nebola Súdnemu dvoru predložená námietka nezákonnosti.
- 87 Za týchto podmienok nebolo ani potrebné, aby Všeobecný súd výslovne zohľadnil jednotlivé stanoviská a znalecké posudky, ktoré predložila Altice.
- 88 Po tretie argumentáciu spoločnosti Altice, ako je zhrnutá v bode 79 tohto rozsudku, treba zamietnuť, keďže je založená na predpoklade, podľa ktorého článok 4 ods. 1 a článok 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 sledujú jeden a ten istý cieľ a sú nadbytočné. Tento predpoklad bol totiž vyvrátený v rámci posúdenia prvej časti tohto odvolacieho dôvodu.
- 89 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že treba zamietnuť tretiu časť prvého odvolacieho dôvodu, a teda aj tento odvolací dôvod v celom rozsahu.

O druhom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

- 90 Svojím druhým odvolacím dôvodom Altice spochybňuje body 260 až 278 a 328 napadnutého rozsudku.
- 91 Po prvé Altice tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia a porušil zásadu proporcionality, keď dospel k záveru, že táto zásada nie je „ako taká“ uplatniteľná na uloženie dvoch pokút za porušenie článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 a že sa neubezpečil, aby boli obe uložené pokuty primerané vo vzťahu k spáchaným porušeniam.
- 92 Po prvé v rozsahu, v akom v bodoch 264, 265 a 270 napadnutého rozsudku Všeobecný súd odkázal na autonómne ciele týchto dvoch ustanovení nariadenia č. 139/2004, Altice odkazuje na prvý odvolací dôvod.

- 93 Po druhé, pokiaľ ide o zásadu proporcionality, Altice pripomína, že hoci zásada *ne bis in idem* nebráni tomu, aby orgán hospodárskej súťaže uložil podniku v jedinom rozhodnutí dve pokuty za tie isté skutky, tento orgán sa musí ubezpečiť, že spolu uložené pokuty sú primerané povahe porušenia. Všeobecný súd však toto preskúmanie nevykonal. Okrem toho, keď znížil výšku pokuty uloženej z dôvodu porušenia článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, neurobil tak na zabezpečenie primeranosti dvoch uložených pokút.
- 94 Podľa spoločnosti Altice nie je uloženie druhej pokuty za to isté správanie na účely ochrany toho istého právneho záujmu zo svojej podstaty nevyhnutné a primerané.
- 95 Po druhé Altice sa domnieva, že Všeobecný súd porušil aj zákaz dvojitého trestu zakotvený vo všeobecných zásadách spoločných pre právne poriadky členských štátov v oblasti súbehu zákonov tým, že odmietol pripustiť, že uloženie dvoch pokút porušuje tento zákaz, ktorý predstavuje všeobecnú zásadu práva Únie.
- 96 V tejto súvislosti Altice odkazuje na argumentáciu, ktorú uviedla v rámci prvého odvolacieho dôvodu. Dodáva, že ak by sa prijal záver, že článok 4 ods. 1 a článok 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 sledujú odlišné právne záujmy, išlo by o ideálny prípad súbehu porušení. Treba teda uplatniť zásadu započítania uplatniteľnú z dôvodov uvedených v rámci tretej časti prvého odvolacieho dôvodu, a teda zohľadniť výšku prvej uloženej sankcie na účely určenia výšky druhej sankcie. Všeobecný súd sa tak v bode 328 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď na základe nesprávneho výkladu rozsudku z 26. októbra 2017, *Marine Harvest/Komisia* (T-704/14, EU:T:2017:753, bod 344), odmietol uplatniteľnosť tejto zásady.
- 97 Komisia sa domnieva, že tento odvolací dôvod je nedôvodný.

Posúdenie Súdnym dvorom

- 98 Na úvod treba uviesť, že druhý odvolací dôvod je vo veľkej miere založený na odkaze na tvrdenia, ktoré už Altice uviedla na podporu prvého odvolacieho dôvodu. Keďže tieto tvrdenia boli zamietnuté v rámci preskúmania tohto odvolacieho dôvodu, druhému odvolaciemu dôvodu nemožno vyhovieť.
- 99 V zostávajúcej časti je po prvé tvrdenie založené na porušení zásady proporcionality nedostatočne podložené, takže ho treba zamietnuť ako neprípustné.
- 100 Po druhé Altice tvrdí, že zásada započítania sa z dôvodov uvedených v rámci tretej časti prvého odvolacieho dôvodu uplatní v prípade „súbehu porušení“. Ide o prípad, keď článok 4 ods. 1 a článok 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 chránia odlišné právne záujmy. Treba však poznamenať, že zatiaľ čo tretia časť je založená na predpoklade, podľa ktorého tieto ustanovenia chránia ten istý právny záujem a že prejednávaná vec zodpovedá prípadu súbehu zákonov, Altice nevysvetlila, v čom je tieto dôvody za týchto podmienok možné uplatniť.
- 101 Pokiaľ ide o odkaz spoločnosti Altice v tomto kontexte na bod 344 rozsudku z 26. októbra 2017, *Marine Harvest/Komisia* (T-704/14, EU:T:2017:753), citovaného v bode 328 napadnutého rozsudku, jej argumentácia je založená na nesprávnom výklade tohto bodu 344. Všeobecný súd totiž v tomto poslednom uvedenom bode jasne vylúčil uplatniteľnosť zásady započítania na situáciu, v ktorej sú v jednom a tom istom rozhodnutí uložené viaceré sankcie, aj keď sú tieto sankcie uložené za tie isté skutky. Táto argumentácia je preto nedôvodná.

102 Z toho vyplýva, že druhý odvolací dôvod musí byť zamietnutý ako čiastočne neprípustný a čiastočne nedôvodný.

O treťom až piatom odvolacom dôvode

103 Svojím tretím až piatym odvolacím dôvodom Altice spochybňuje posúdenia, ktoré Všeobecný súd vykonal v súvislosti s konštatovaním Komisie, podľa ktorého Altice uskutočnila koncentráciu v zmysle článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 pred jej oznámením tejto inštitúcii a jej povolením zo strany tejto inštitúcie.

104 Komisia odpovedá, že tieto tri odvolacie dôvody sú neúčinné a v každom prípade nedôvodné.

O účinnosti tretieho až piateho odvolacieho dôvodu

– Argumentácia účastníkov konania

105 Komisia uvádza, že v spornom rozhodnutí bolo konštatovanie, že Altice uskutočnila koncentráciu v zmysle článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 pred jej oznámením tejto inštitúcii a jej povolením zo strany tejto inštitúcie, založené na troch skutočnostiach. Išlo po prvé o existenciu dojednaní pred zavřením akvizície, po druhé o skutočné zasahovanie spoločnosti Altice do činnosti spoločnosti PT Portugal a po tretie o výmeny informácií, ktoré prispeli k preukázaniu, že Altice uplatňovala rozhodujúci vplyv na PT Portugal.

106 Svojím tretím až piatym odvolacím dôvodom Altice spochybňuje len posúdenia Všeobecného súdu týkajúce sa prvej a tretej z týchto skutočností. Pokiaľ ide o druhú skutočnosť, Altice sa obmedzila na tvrdenie, že závery, ktoré Komisia vyvodila v bode 4.2.1 sporného rozhodnutia, predpokladali, že Altice mala právo veta v súvislosti s predmetnými strategickými rozhodnutiami spoločnosti PT Portugal, ktorých existenciu Altice spochybnila. Podľa Komisie je toto posledné uvedené tvrdenie nedôvodné, pretože ani toto rozhodnutie, ani napadnutý rozsudok nepodmieňujú záver o skutočnom uplatňovaní rozhodujúceho vplyvu spoločnosťou Altice na aspekty obchodnej stratégie spoločnosti PT Portugal tým, že SPA jej priznáva takéto právo veta. Altice teda v skutočnosti nespochybnila závery Všeobecného súdu vo veci samej týkajúce sa správania opísaného v tomto bode 4.2.1 a preskúmaného v bodoch 170 až 218 napadnutého rozsudku.

107 Preto vzhľadom na to, že tieto závery môžu same osebe odôvodniť konštatovanie, že Altice uskutočnila koncentráciu, tretí až piaty odvolací dôvod sú neúčinné.

108 Altice vo svojej replike spochybňuje všetky tieto tvrdenia.

– Posúdenie Súdnym dvorom

109 Ako správne poznamenáva Komisia a ako vyplýva z bodov 27 a 28 tohto rozsudku, Komisia sa v spornom rozhodnutí opierala o tri skutočnosti, aby konštatovala, že Altice uskutočnila koncentráciu v zmysle článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 pred jej oznámením tejto inštitúcii a jej povolením zo strany tejto inštitúcie. Po prvé dojednania pred zavřením akvizície poskytli spoločnosti Altice možnosť vykonávať rozhodujúci vplyv na činnosti

spoločnosti PT Portugal. Po druhé sedem prípadov ilustruje skutočný zásah spoločnosti Altice do činnosti spoločnosti PT Portugal. Po tretie výmeny informácií prispeli k preukázaniu, že Altice uplatňovala rozhodujúci vplyv na PT Portugal.

- 110 Všeobecný súd preskúmal dôvodnosť týchto posúdení v rámci prvých troch žalobných dôvodov uvedených spoločnosťou Altice, ktoré sa týkali existencie porušenia podľa článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004. Práve v tomto rámci rozhodol najmä o pojme „uskutočnenie“ koncentrácie v zmysle týchto ustanovení (body 76 až 89 napadnutého rozsudku), o dojednaniach pred zavŕšením akvizície (body 94 až 105, 108 až 133 a 136 až 155 tohto rozsudku), o siedmich údajných prípadoch skutočného uplatňovania rozhodujúceho vplyvu na PT Portugal (body 173 až 218 uvedeného rozsudku), ako aj o výmenách informácií (body 221 až 242 toho istého rozsudku).
- 111 Svojím tretím až piatym odvolacím dôvodom Altice v podstate spochybňuje posúdenia Všeobecného súdu týkajúce sa pojmu „uskutočnenie“ koncentrácie v zmysle článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, dojednaní pred zavŕšením akvizície, ako aj výmeny informácií.
- 112 Je teda pravda, ako tvrdí Komisia, že Altice na podporu svojho odvolania neuviedla odvolací dôvod, ktorým by konkrétne spochybnila posúdenia Všeobecného súdu týkajúce sa siedmich údajných prípadov skutočného uplatňovania rozhodujúceho vplyvu.
- 113 Nič to však nemení na tom, že Altice v tretej časti tretieho odvolacieho dôvodu spochybňuje relevantnosť kritéria, ktoré Všeobecný súd uplatnil na účely posúdenia nielen dojednaní pred zavŕšením akvizície, o ktoré ide v treťom odvolacom dôvode, ale aj siedmich prípadov skutočného uplatňovania rozhodujúceho vplyvu na PT Portugal. V tomto kontexte tak odkázal na toto kritérium najmä v bodoch 190 a 201 napadnutého rozsudku.
- 114 Rovnako, ako vyplýva z bodu 91 odvolania, štvrtý odvolací dôvod týkajúci sa výkladu pojmu „právo veta“ Všeobecným súdom má v konečnom dôsledku za cieľ spochybniť najmä predpoklad, z ktorého Všeobecný súd vychádzal pri preskúmaní posúdení Komisie týkajúcich sa siedmich údajných prípadov skutočného uplatňovania rozhodujúceho vplyvu.
- 115 Preto na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, tretí až piaty odvolací dôvod nemožno zamietnuť ako neúčinné.
- 116 Preto je potrebné pristúpiť k posúdeniu ich dôvodnosti.

O treťom odvolacom dôvode

– Argumentácia účastníkov konania

- 117 Svojím tretím odvolacím dôvodom Altice v podstate tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď dospel k záveru, že dojednania pred zavŕšením akvizície predstavovali „uskutočnenie“ koncentrácie v zmysle článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004. Tento odvolací dôvod sa delí na tri časti.

- 118 V prvej časti uvedeného odvolacieho dôvodu Altice spochybňuje body 69 až 89, 96, 132 a 144 napadnutého rozsudku, v ktorých Všeobecný súd dospel k záveru, že samotný podpis SPA jej priznal „možnosť uplatňovať rozhodujúci vplyv“ na PT Portugal a že tento podpis viedol k uskutočneniu koncentrácie. Všeobecný súd si tým zamenil pojem „koncentrácia“ uvedený v článku 3 nariadenia č. 139/2004 s pojmom „uskutočnenie“ uvedeným v článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 tohto nariadenia a priznal druhému pojmu nadmerný rozsah.
- 119 Po prvé „možnosť vykonávať rozhodujúci vplyv“ zodpovedá definícii „kontroly“ v zmysle článku 3 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, a teda pojmu „koncentrácia“ v zmysle článku 3 tohto nariadenia. „Koncentrácia“ sa pritom nachádza pod „uskutočnením“ koncentrácie, keďže v tomto článku 3 sa neuvádza „uskutočnenie“. Uskutočnenie by teda nevyhnutne znamenalo viac ako možnosť vykonávať rozhodujúci vplyv.
- 120 Rovnako zo znenia článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 uvedeného nariadenia vyplýva rozdiel medzi dohodou, ktorá vedie ku „koncentracii“, ktorá musí byť oznámená, a jej následným „uskutočnením“. V prejednávanej veci už podpis SPA predstavoval „koncentraciu“, ktorá sa mala oznámiť, ale ešte nie „uskutočnenú“ koncentraciu. K uskutočneniu došlo v okamihu prevodu všetkých akcií spoločnosti PT Portugal na Altice.
- 121 Z teleologického hľadiska by žiaden z postupov skúmaných Všeobecným súdom v napadnutom rozsudku nenarušil kontrolu koncentracií vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci, a to predbežné oznámenie koncentrácie, návrh nápravných opatrení a prevod akcií až po povolení.
- 122 Po druhé Altice vytýka Všeobecnému súdu, že použil extenzívny výklad pojmu „uskutočnenie“ tým, že do neho zahrnul samotný podpis dojednaní pred zavŕšením akvizície. Podľa nej koncentraciu nemožno považovať za uskutočnenú z dôvodu týchto dojednaní a situácií skúmaných Všeobecným súdom, keďže Komisia nebola schopná na základe článku 8 ods. 4 nariadenia č. 139/2004 nariadiť zrušenie koncentrácie alebo prevod všetkých predmetných akcií alebo aktív s cieľom obnoviť stav hospodárskej súťaže pred podpisom SPA. Akcie a aktíva spoločnosti PT Portugal totiž ostali pod výlučnou kontrolou spoločnosti Oi až do dokončenia transakcie po jej schválení Komisiou. Všeobecný súd sa teda dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 69 až 88 napadnutého rozsudku zamietol tvrdenia, ktoré v tomto zmysle uviedla Altice.
- 123 Okrem toho Všeobecný súd v bode 87 napadnutého rozsudku skreslil tvrdenie uvedené spoločnosťou Altice v bode 47 jej žaloby na prvom stupni, keď v podstate zamenil pojem „koncentrácia“ použitý Všeobecným súdom s pojmom „uskutočnenie“, ktorý používa Altice. V dôsledku toho bod 88 tohto rozsudku nemôže účinne vyvrátiť tvrdenie spoločnosti Altice.
- 124 Druhou časťou tretieho odvolacieho dôvodu Altice vytýka Všeobecnému súdu, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri výklade a uplatnení pojmov „čiastočné uskutočnenie“ a prispievanie k „trvalej zmene kontroly“ v bodoch 95 až 97 a 113 a nasl. napadnutého rozsudku s prihliadnutím na rozsudok z 31. mája 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371).
- 125 Všeobecný súd z bodu 46 tohto rozsudku vyvodil, že článok 7 nariadenia č. 139/2004 sa uplatňuje na „čiastočné uskutočnenie“ koncentrácie, ak účastníci „uskutočnia operácie prispievajúce k trvalej zmene kontroly dotknutého podniku“. Altice sa však domnieva, že vzhľadom na bod 49 uvedeného rozsudku a konsolidované oznámenie o právomoci, transakcie, ktoré nie sú nevyhnutné na dosiahnutie zmeny kontroly, nepatria do pôsobnosti tohto článku, pretože nemajú priamu funkčnú súvislosť s uskutočnením koncentrácie.

- 126 Navyše z bodov 43 až 45 a 52 toho istého rozsudku vyplýva, že článok 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 sa uplatňuje len na transakcie, ktoré prispeli k trvalej zmene kontroly. V tejto súvislosti sa Všeobecný súd v bode 95 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že požiadavka trvalej zmeny kontroly sa netýka dĺžky trvania dojednaní pred zavŕšením akvizície.
- 127 Všeobecný súd sa teda dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď dospel k záveru, že tieto dojednania samy osebe prispeli k trvalej zmene kontroly, hoci neboli potrebné na dosiahnutie tejto zmeny prevodom akcií spoločnosti PT Portugal, že neprispeli k tejto zmene a že boli krátke.
- 128 V tretej časti tretieho odvolacieho dôvodu Altice vytýka Všeobecnému súdu, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 102 až 105, 117, 120, 121, 130 a 131 napadnutého rozsudku rozhodol, že na to, aby sa dojednania pred zavŕšením akvizície mohli považovať za podporné obmedzenia, na ktoré sa nevzťahuje zákaz uvedený v článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, musia nevyhnutne zachovať hodnotu cieľového podniku.
- 129 Altice tvrdí, že v rozsudku z 31. mája 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), Súdny dvor rozhodol, že zákaz obsiahnutý v článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 sa neuplatňuje na transakciu, ktorá predchádza dokončeniu koncentrácie a ktorá je vo vzťahu ku koncentrácii podporná alebo prípravná. Súdny dvor v tejto súvislosti vôbec neodkázal na kritérium spojené so zachovaním hodnoty cieľového podniku, ktoré nevyplýva ani z tohto nariadenia alebo z oznámenia Komisie o obmedzeniach, ktoré s koncentráciami priamo súvisia a sú nevyhnutné (Ú. v. EÚ C 56, 2005, s. 24).
- 130 Navyše je celosvetovo preukázané, že v praxi zohrávajú dojednania pred zavŕšením akvizície rozhodujúcu úlohu pri zachovaní integrity cieľového podniku medzi okamihom podpísania dohody a dokončením. Je obvyklé uložiť predávajúcemu povinnosť poradiť sa s kupujúcim o určitých opatreniach týkajúcich sa riadenia prevádzkanej činnosti, ak boli prijaté v období pred dokončením, s cieľom ubezpečiť sa, že kupujúci sa nebude domáhať náhrady škody z dôvodu prijatia takýchto opatrení.
- 131 Komisia sa domnieva, že tretí odvolací dôvod je nedôvodný.

– *Posúdenie Súdnym dvorom*

- 132 Svojím tretím odvolacím dôvodom, ktorého tri časti treba preskúmať spoločne, Altice v podstate spochybňuje výklad pojmu „uskutočnenie“ koncentrácie v zmysle článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, ktorý podal Všeobecný súd, ako aj jeho uplatnenie v prejednávanej veci na dojednania pred zavŕšením koncentrácie.
- 133 Na úvod treba spresniť, že hoci tento odvolací dôvod formálne smeruje proti mnohým bodom napadnutého rozsudku, niektoré z nich uvádzajú len zhrnutie tvrdení spoločnosti Altice. Výklad pojmu „uskutočnenie“ Všeobecným súdom v podstate vyplýva z výkladu bodov 76, 77, 83 až 85, 87, 95, 96, 102 až 104, 117, 121, 130, 131 a 144 napadnutého rozsudku vo vzájomnom spojení. Posúdenie Súdného dvora je teda potrebné sústrediť na tie body, ktoré Altice spochybňuje.
- 134 Altice v prvom rade vytýka Všeobecnému súdu, že si zamenil pojmy „koncentrácia“ a „uskutočnenie“ koncentrácie a že tomuto poslednému uvedenému pojmu priznal neprimeraný dosah.

- 135 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že článok 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 stanovuje povinnosť oznámiť Komisii koncentrácie s významom na úrovni Spoločenstva pred ich uskutočnením. Článok 7 ods. 1 tohto nariadenia sa obmedzuje na stanovenie, že koncentrácia sa nemôže uskutočniť pred jej oznámením alebo kým nie je vyhlásená za zlučiteľnú so spoločným trhom.
- 136 Ani jedno z týchto ustanovení nedefinuje, čo treba rozumieť pod pojmom „uskutočnenie“ koncentrácie.
- 137 Ďalej vzhľadom po prvé na ciele sledované nariadením č. 139/2004, ktorého účelom je najmä zabezpečiť účinnosť kontroly koncentrácií *ex ante*, po druhé na pojem „koncentrácia“ v zmysle článku 3 tohto nariadenia a po tretie na všeobecnú štruktúru uvedeného nariadenia, Súdny dvor už rozhodol, že k uskutočneniu koncentrácie v zmysle článku 7 toho istého nariadenia dôjde v okamihu, keď účastníci koncentrácie uskutočnia transakcie prispievajúce k trvalej zmene kontroly nad cieľovým podnikom. V tejto súvislosti kontrola vyplýva z možnosti priznanej právami, zmluvami alebo inými prostriedkami vykonávať rozhodujúci vplyv na činnosť podniku (pozri v tomto zmysle rozsudok z 31. mája 2018, Ernst&Young, C-633/16, EU:C:2018:371, body 41 až 46, 52, 53, 59 a 61).
- 138 Súdny dvor tak dospel k záveru, že každé čiastočné uskutočnenie koncentrácie patrí do pôsobnosti článku 7 nariadenia č. 139/2004. Ak by totiž bolo účastníkom koncentrácie zakázané uskutočniť koncentráciu prostredníctvom jednej transakcie, ale mohli by k tomuto výsledku dospieť prostredníctvom čiastkových na seba nadväzujúcich transakcií, znižovalo by to potrebný účinok zákazu obsiahnutého v článku 7 nariadenia č. 139/2004 a ohrozovalo by to predbežnú povahu kontroly upravenej v tomto nariadení, ako aj dosiahnutie jeho cieľov (rozsudok z 31. mája 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, bod 47).
- 139 Tento výklad platí aj z tých istých dôvodov a vzhľadom na súvislosť medzi článkom 4 ods. 1 a článkom 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, ako je uvedený v bode 50 tohto rozsudku, pokiaľ ide o pojem „uskutočnenie“ uvedený v článku 4 ods. 1 tohto nariadenia.
- 140 V bodoch 76, 77, 83 a 84 napadnutého rozsudku však Všeobecný súd uplatnil práve túto judikatúru po tom, čo pripomenul hlavné závery, ktoré z nej vyplývajú. V súlade s uvedenou judikatúrou teda Všeobecný súd v bodoch 77 a 84 tohto rozsudku v podstate správne uviedol, že koncentrácia môže byť uskutočnená vtedy, keď transakcia poskytuje nadobúdatelovi možnosť vykonávať rozhodujúci vplyv na cieľový podnik, a v bode 83 tohto rozsudku rozhodol, že každé čiastočné uskutočnenie koncentrácie patrí do pôsobnosti článku 7 nariadenia č. 139/2004.
- 141 Argumentáciu spoločnosti Altice, podľa ktorej si Všeobecný súd zamenil pojmy „koncentrácia“ a „uskutočnenie“ tým, že poslednému uvedenému pojmu priznal neprimeraný rozsah, treba teda zamietnuť.
- 142 V tejto súvislosti Altice tiež nesprávne odkazuje na článok 8 ods. 4 nariadenia č. 139/2004, aby z toho vyvodila, že uskutočnenie koncentrácie sa obmedzuje na prípady, v ktorých môže byť Komisia v prípade odmietnutia povolenia transakcie nútená nariadiť zrušenie koncentrácie. Na jednej strane totiž, ako Všeobecný súd správne konštatoval a bez toho, aby skreslil písomné podania spoločnosti Altice v bode 87 napadnutého rozsudku, toto ustanovenie sa obmedzuje na definovanie právomocí, ktoré má Komisia v prípade konštatovania porušenia. Neobsahuje však žiadnu definíciu pojmov „koncentrácia“ a „uskutočnenie“. Na druhej strane výklad navrhovaný

spoločnosťou Altice by viedol k obmedzeniu rozsahu povinností stanovených v článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 so vznikom rizika, že bola ohrozená účinnosť kontroly koncentrácií *ex ante*.

- 143 V druhom rade Altice kritizuje úvahy Všeobecného súdu týkajúce sa pojmu „čiastočné uskutočnenie“ koncentrácie.
- 144 Pokiaľ ide v prvom rade o pojem „trvalá zmena kontroly“, Všeobecný súd v bodoch 85, 95 a 96 napadnutého rozsudku spresnil, že aj časovo obmedzené správanie môže prispieť k trvalej zmene kontroly, keďže na to, aby došlo ku koncentrácii, musí byť trvalá práve táto zmena, a nie transakcie, ktoré k nej môžu prispieť.
- 145 Na rozdiel od tvrdení spoločnosti Altice toto posúdenie nevychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Na jednej strane totiž z článku 3 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, ktorý treba zohľadniť na účely určenia rozsahu pojmu „uskutočnenie“ koncentrácie v zmysle článkov 4 a 7 tohto nariadenia, jednoznačne vyplýva, že uskutočnenie koncentrácie si vyžaduje „trvalú zmenu kontroly“. Na druhej strane, ako vyplýva z bodov 137 a 138 tohto rozsudku, každú transakciu, ktorá prispieva k trvalej zmene kontroly nad cieľovým podnikom, treba považovať za uskutočnenie aspoň časti koncentrácie, na ktorú sa vzťahuje článok 4 ods. 1 a článok 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004. Inými slovami, je to práve zmena kontroly, ktorá musí byť trvalá, a nie transakcia prispievajúca k jej uskutočneniu, takže môže mať dočasnú povahu.
- 146 Pokiaľ ide v druhom rade o posúdenie otázky, či opatrenia, ktoré nie sú nevyhnutné na zmenu kontroly, a ktoré sú podporné, môžu prispieť k uskutočneniu koncentrácie, treba poznamenať, že v bodoch 98 a 99 napadnutého rozsudku, ktoré nie sú spochybnené v rámci tohto žalobného dôvodu, Všeobecný súd s prihliadnutím na rozsudok z 31. mája 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371, bod 60), rozhodol, že podporné a prípravné opatrenia nie sú ako také vylúčené z pôsobnosti článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004. V tejto súvislosti Všeobecný súd v bode 99 napadnutého rozsudku konštatoval, že Súdny dvor nestanovil kritérium na preukázanie pravdepodobnosti podpornej a prípravnej povahy predmetného opatrenia. Okrem toho v bodoch 102 a 103 uvedeného rozsudku dodal, že oznámenie Komisie uvedené v bode 129 tohto rozsudku odkazuje demonštratívnym spôsobom na kritérium týkajúce sa ochrany hodnoty cieľového podniku, a teda nevylučuje možnosť zohľadnenia iných kritérií. V bode 104 uvedeného rozsudku však poznamenal, že Altice nepredložila dôkazy, ktoré by preukazovali, že v prejednávanej veci existovalo riziko narušenia obchodnej integrity spoločnosti PT Portugal, pričom odkázal na preskúmanie následných žalobných dôvodov spoločnosti Altice.
- 147 Napokon v bodoch 109 až 132 napadnutého rozsudku Všeobecný súd pri posúdení otázky, či dojednania pred zavŕšením akvizície prispeli k uskutočneniu koncentrácie, ako to tvrdila Komisia v spornom rozhodnutí, uplatnil, najmä v bodoch 117, 121, 130 a 131 tohto rozsudku, rovnaké kritérium ako táto inštitúcia, keď určil, či cieľom týchto dojednaní bolo výlučne zachovať hodnotu cieľového podniku alebo či išli nad rámec toho, čo bolo nevyhnutné na tento účel.
- 148 Tvrdenia spoločnosti Altice nie sú takej povahy, aby preukázali, že Všeobecný súd sa tým dopustil nesprávneho právneho posúdenia.
- 149 Po prvé argumentácia spoločnosti Altice, podľa ktorej len opatrenia potrebné na trvalú zmenu kontroly môžu patriť pod pojem „uskutočnenie“ v zmysle týchto ustanovení, je založená na nesprávnom výklade rozsudku z 31. mája 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371).

- 150 V tejto súvislosti na jednej strane, ako vyplýva z bodov 138 a 139 tohto rozsudku, každé čiastočné uskutočnenie koncentrácie patrí do pôsobnosti článkov 4 a 7 nariadenia č. 139/2004, a to s cieľom zabezpečiť predbežnú povahu kontroly koncentrácií.
- 151 Na druhej strane vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 31. mája 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), mal Súdny dvor určiť, či vypovedanie zmluvy o spolupráci uzavretej s osobou, ktorá nie je účastníkom koncentrácie, zo strany účastníka koncentrácie prispievalo k uskutočneniu koncentrácie.
- 152 Práve v tomto kontexte Súdny dvor v bode 48 rozsudku z 31. mája 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), pripomenul, že odôvodnenie 20 nariadenia č. 139/2004 stanovuje, že úzko súvisiace transakcie by sa mali považovať za „jedinú koncentráciu“, ak sú navzájom podmienené alebo majú formu viacerých transakcií s cennými papiermi uskutočnených v primerane krátkej lehote. V bode 49 tohto rozsudku však Súdny dvor dodal, že vzhľadom na to, že takéto transakcie, hoci sa uskutočnili v rámci koncentrácie, nie sú nevyhnutné na zmenu kontroly podniku dotknutého touto koncentráciou, nepatria pod článok 7 nariadenia č. 139/2004. Tieto transakcie totiž, aj keď môžu byť vo vzťahu ku koncentracii iba podporné alebo prípravné, nemajú priamu funkčnú súvislosť s uskutočnením koncentrácie, takže ich vykonanie v zásade nemôže narušiť účinnosť kontroly koncentrácií.
- 153 Z toho vyplýva, že Súdny dvor odkázal na pojem „priama funkčná súvislosť“, ako aj na podpornú alebo prípravnú povahu transakcie v rámci posúdenia existencie jedinej koncentrácie. Naproti tomu z rozsudku z 31. mája 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), nemožno vyvodiť, že iba transakcia potrebná na trvalú zmenu kontroly môže prispieť k uskutočneniu koncentrácie. Takýto výklad by navyše mohol neoprávnene zúžiť pôsobnosť článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 a v dôsledku toho ohroziť potrebný účinok predchádzajúcej kontroly koncentrácií.
- 154 Pokiaľ ide po druhé o tvrdenia týkajúce sa podporných obmedzení, treba na jednej strane konštatovať, že na rozdiel od toho, čo, zdá sa, tvrdí Altice a ako vyplýva z bodov 102 a 103 napadnutého rozsudku uvedených v bode 146 tohto rozsudku, Všeobecný súd vôbec nepoužil kritérium zachovania hodnoty cieľového podniku ako jediné kritérium posúdenia podpornej povahy obmedzenia.
- 155 Na druhej strane v rozsahu, v akom Altice zakladá tvrdenie na celosvetovej praxi, je jej argumentácia založená len na nepodložených tvrdeniach. Preto mu nemožno vyhovieť.
- 156 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba tretí odvolací dôvod zamietnuť v celom rozsahu ako nedôvodný.

O štvrtom odvolacom dôvode

– Argumentácia účastníkov konania

- 157 Svojím štvrtým odvolacím dôvodom Altice spochybňuje body 91 až 169 napadnutého rozsudku predovšetkým z dôvodu, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri výklade pojmu „právo veta“ a subsidiárne, že skreslil SPA tým, že ju vykladal tak, že priznáva „právo veta“. Tento odvolací dôvod pozostáva z dvoch častí.

- 158 Prvou časťou štvrtého odvolacieho dôvodu Altice vytýka Všeobecnému súdu, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri výklade pojmu „právo veta“ v rozpore s článkom 3 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 v spojení s článkom 4 ods. 1 a článkom 7 ods. 1 tohto nariadenia, ako aj s konsolidovaným oznámením o právomoci.
- 159 Vzhľadom na článok 3 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 zdôrazňuje, že pred získaním kontroly vlastníctvom väčšiny základného imania cieľového podniku môže budúci nadobúdateľ zmluvne nadobudnúť kontrolu využitím „práva veta“. Ako vyplýva z bodov 18 a 54 konsolidovaného oznámenia o právomoci, z týchto práv veta vyplýva právomoc zablokovat prijatie strategických obchodných rozhodnutí platných proti vôli druhej strany. Pojmy „právo veta“ a „právo zablokovat“ by sa preto mali chápať striktné, aby sa zabezpečilo, že sa toto nariadenie uplatňuje len na dohody, ktoré umožňujú vykonávať „rozhodujúci“ vplyv.
- 160 V bodoch 103 až 133 napadnutého rozsudku však Všeobecný súd rozšíril pojem „právo veta“ na situácie, ktoré nepriznávajú takúto právomoc blokovat strategické obchodné rozhodnutia. Tým sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia.
- 161 Podľa článkov 6.1 a 7.1 SPA totiž Altice nemala právomoc vetovať rozhodnutia spoločnosti PT Portugal, pretože nemohla blokovat prijímanie strategických rozhodnutí touto spoločnosťou a vytvorit blokujúcu situáciu. Všetky strategické rozhodnutia, ktoré PT Portugal alebo Oi prijali v rozpore so záväzkami pred zavŕšením koncentrácie, boli platné a viedli by len k náhrade škody. V tomto kontexte na rozdiel od toho, ako Všeobecný súd rozhodol v bode 126 napadnutého rozsudku, právo na náhradu prípadných strát nepredstavuje právo veta.
- 162 Druhou časťou štvrtého odvolacieho dôvodu, uvedenou subsidiárne, Altice tvrdí, že Všeobecný súd v bodoch 109 až 132 napadnutého rozsudku skreslil SPA, keď dospel k záveru, že dojednania pred zavŕšením koncentrácie, ktoré stanovuje, priznávajú spoločnosti Altice právo veta. Tento výklad je v zjavnom rozpore nielen so znením článku 6, ale aj znením článku 7 SPA, ktorého odsek 1 písm. c) jasne uvádza, že náhrada škody „predstav[ovala] jediný prostriedok nápravy voči kupujúcemu zo strany predávajúceho, s výnimkou prípadu, že by sa predávajúci dopustil podvodu“.
- 163 Altice sa preto najmä vo svojej replike domnieva, že na rozdiel od posúdení Komisie potvrdených Všeobecným súdom v bodoch 170 až 215 napadnutého rozsudku okolnosť, že PT Portugal s ňou konzultovala v siedmich prípadoch určité záležitosti upravené článkom 6 SPA, nemôže predstavovať „uskutočnenie“ v zmysle článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004.
- 164 Komisia odpovedá, že argumentácia uvedená v predchádzajúcom bode tohto rozsudku predstavuje neprípustné rozšírenie rozsahu odvolania z dôvodu oneskorenia a že tento odvolací dôvod je v celom rozsahu nedôvodný.

– *Posúdenie Súdnyim dvorom*

- 165 Na úvod treba spresniť, že hoci tento odvolací dôvod týkajúci sa pojmu „právo veta“ použitého Všeobecným súdom formálne smeruje proti mnohým bodom napadnutého rozsudku, niektoré z nich uvádzajú len zhrnutie tvrdení spoločnosti Altice, zatiaľ čo iné v rámci tohto odvolacieho dôvodu nie sú osobitne spochybnené. Výklad tohto pojmu „právo veta“ Všeobecným súdom a jeho uplatnenie v prejednávanej veci v podstate vyplývajú z vnímania bodov 109 až 133 napadnutého rozsudku v ich vzájomnej súvislosti. Posúdenie Súdneho dvora je teda potrebné sústrediť na tie body, ktoré Altice spochybňuje.

- 166 V týchto bodoch Všeobecný súd v podstate konštatoval, že na rozdiel od tvrdení spoločnosti Altice dojednávania pred zavŕšením transakcie jej dávali možnosť vykonávať rozhodujúci vplyv na PT Portugal. Podľa Všeobecného súdu článok 6 ods. 1 písm. b) SPA citovaný v bode 109 tohto rozsudku priznával spoločnosti Altice odo dňa podpisu SPA možnosť vykonávať kontrolu nad spoločnosťou PT Portugal tým, že uložil spoločnosti Oi povinnosť získať písomný súhlas spoločnosti Altice s účasťou, ukončením alebo zmenou širokej škály zmlúv, čím jej umožnil určovať obchodnú politiku spoločnosti PT Portugal a blokovať celý rad rozhodnutí bez toho, aby bolo preukázané, že táto možnosť je nevyhnutná na zachovanie hodnoty spoločnosti PT Portugal. Všeobecný súd dospel k záveru, že Altice tak mala právo veta vo vzťahu k niektorým rozhodnutiam spoločnosti PT Portugal, čo potvrdzuje skutočnosť, že za nedodržanie tejto povinnosti spoločnosťou Oi bolo spoločnosti Altice priznané právo na náhradu škody.
- 167 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že ako vyplýva z bodov 137 až 139 tohto rozsudku, k uskutočneniu koncentrácie v zmysle článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 dochádza vtedy, keď účastníci koncentrácie uskutočnia transakcie prispievajúce k trvalej zmene kontroly nad dotknutým podnikom. Akékoľvek čiastočné vykonanie koncentrácie patrí do pôsobnosti týchto ustanovení.
- 168 V tomto kontexte podľa článku 3 ods. 2 písm. b) tohto nariadenia kontrola pozostáva z práv, zmlúv alebo akýchkoľvek iných prostriedkov, ktoré dávajú možnosť vykonávať rozhodujúci vplyv na činnosť podniku, a najmä z práv alebo zmlúv, ktoré poskytujú rozhodujúci vplyv na zloženie, rozhodovanie alebo rozhodnutia orgánov podniku.
- 169 V prejednávanej veci Altice nespochybňuje skutočnosť, že podľa ustanovenia uvedeného v článku 6 ods. 1 SPA citovaného v bode 109 napadnutého rozsudku mnohé rozhodnutia týkajúce sa nielen obchodných činností a stratégií spoločnosti PT Portugal, ale aj jej riadiacej štruktúry, bolo možné prijať len s písomným súhlasom spoločnosti Altice. Nespochybňuje ani skutočnosť, že v súlade s článkom 7 ods. 1 SPA bola Oi povinná nahradiť jej potenciálne vzniknuté straty z dôvodu porušenia tohto ustanovenia.
- 170 Po prvé sa zdá, že SPA na jednej strane stanovila zmluvnú povinnosť spoločnosti Oi požiadať o písomný súhlas spoločnosti Altice s týmito rozhodnutiami a na druhej strane k tejto povinnosti pripojila zmluvnú sankciu, konkrétne právo na náhradu škody. Za týchto podmienok a vzhľadom na to, že Všeobecný súd konštatoval, že táto možnosť prekračovala rámec toho, čo bolo nevyhnutné na ochranu hodnoty spoločnosti PT Portugal, Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že SPA poskytla spoločnosti Altice možnosť vykonávať rozhodujúci vplyv na činnosť spoločnosti PT Portugal.
- 171 V tejto súvislosti nemôže uspieť argumentácia spoločnosti Altice, podľa ktorej len možnosť zabrániť tomu, aby cieľová spoločnosť prijala platné rozhodnutia, môže odrážať existenciu práva veta, a teda preukázať uplatňovanie rozhodujúceho vplyvu na túto spoločnosť. V rozsahu, v akom je táto argumentácia založená na bodoch 18 a 54 konsolidovaného oznámenia o právomoci, treba poznamenať, že tieto body sa týkajú „spoločnej kontroly“ a „nadobudnutia samostatnej kontroly“, a preto nie sú relevantné pre potreby prejednávanej veci. Okrem toho nič neumožňuje dospieť k záveru, že takúto podmienku vyžaduje článok 3 ods. 2 písm. b) nariadenia č. 139/2004.
- 172 Po druhé, pokiaľ ide o subsidiárne tvrdenie týkajúce sa skreslenia SPA, treba poznamenať, že Altice týmto tvrdením v skutočnosti spochybňuje právnu kvalifikáciu zmluvných ustanovení uvedených v bode 169 tohto rozsudku, pričom opakuje svoje stanovisko, podľa ktorého nemôže

existovať „právo veta“ v prípade, že niektoré rozhodnutia sú podmienené získaním predchádzajúceho súhlasu pod hrozbou náhrady škody. Táto argumentácia však nie je presvedčivá z rovnakých dôvodov, ako sú dôvody uvedené v bodoch 170 a 171 tohto rozsudku.

- 173 Po tretie, keďže argumentácia spoločnosti Altice zhrnutá v bode 163 tohto rozsudku je len pokračovaním tvrdení, ktoré už boli preskúmané a zamietnuté v bodoch 167 až 171 tohto rozsudku, treba ju zamietnuť z rovnakých dôvodov, ako sú dôvody uvedené v týchto bodoch, bez toho, aby bolo potrebné preskúmať jej prípustnosť, ktorú Komisia spochybňuje.
- 174 Z toho vyplýva, že štvrtý odvolací dôvod treba v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodný.

O piatom odvolacom dôvode

– Argumentácia účastníkov konania

- 175 Svojím piatym odvolacím dôvodom Altice spochybňuje záver Všeobecného súdu, podľa ktorého výmeny informácií zodpovedajú „uskutočneniu“ koncentrácie v zmysle článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004. Tento odvolací dôvod pozostáva z dvoch častí.
- 176 V prvej časti piateho odvolacieho dôvodu Altice tvrdí, že Všeobecný súd v bodoch 227 a 235 napadnutého rozsudku skreslil sporné rozhodnutie. V týchto bodoch totiž Všeobecný súd uviedol, že Komisia v tomto rozhodnutí konštatovala, že výmeny informácií len „prispeli k preukázaniu, že [Altice] vykonávala rozhodujúci vplyv na určité aspekty činnosti spoločnosti PT Portugal“. V uvedenom rozhodnutí sa však jasne uvádza, najmä v jeho odôvodneniach 470, 479 a 482 a v bode 4.2.2, že výmeny informácií samy osebe predstavujú uskutočnenie koncentrácie.
- 177 V druhej časti piateho odvolacieho dôvodu Altice tvrdí, že Všeobecný súd v bode 239 napadnutého rozsudku porušil článok 1 nariadenia č. 139/2004, nariadenie Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch [101] a [102 ZFEÚ] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205), ako aj článok 101 ZFEÚ, keď konštatoval, že výmena informácií bola vykonaná v rozpore s článkom 4 ods. 1 a článkom 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004.
- 178 Altice v podstate vytýka Všeobecnému súdu, že rozšíril pôsobnosť týchto posledných uvedených ustanovení tak, že do tejto pôsobnosti zahrnul výmeny informácií, ktoré môžu patriť do pôsobnosti článku 101 ZFEÚ a nariadenia č. 1/2003. Tým porušil rozsudok z 31. mája 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371, body 57 a 59). Všeobecný súd by rozlišovaním podľa toho, či výmeny informácií spadajú do rámca koncentrácie alebo či k nim došlo po tejto koncentrácii, dospel k nelogickému výsledku v tom zmysle, že na tieto výmeny informácií sa vzťahuje článok 4 ods. 1 a článok 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, ak k nim dochádza v situáciách vedúcich ku koncentrácii, ale v prípade, že v konečnom dôsledku nedôjde k žiadnej zmene kontroly, menia sa na porušenie článku 101 ZFEÚ.
- 179 Okrem toho Všeobecný súd nevysvetlil, prečo boli výmeny informácií „nevyhnutné na dosiahnutie trvalej zmeny kontroly“ alebo v čom „majú priamu súvislosť s uskutočnením“ koncentrácie, ku ktorej došlo až nadobudnutím akcií spoločnosti PT Portugal. Preto sa na ne nevzťahuje článok 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004.
- 180 Komisia sa domnieva, že tento odvolací dôvod je nedôvodný.

– *Posúdenie Súdnym dvorom*

- 181 Po prvé tvrdenia založené na skreslení sporného rozhodnutia vychádzajú z jeho nesprávneho a neúplného výkladu.
- 182 Je pravda, že Komisia použila nejednoznačné formulácie v spornom rozhodnutí, najmä v odôvodnení 470, ktoré uvádza konkrétne posúdenie, alebo aj v odôvodneniach 479 a 482, ktoré sumarizujú vykonané zistenia. Tieto pasáže však treba zaradiť do všeobecného kontextu tohto rozhodnutia. Z odôvodnení 448, 473, 477 a 478 uvedeného rozhodnutia pritom jednoznačne vyplýva, že Komisia zohľadnila výmeny informácií výlučne ako dôkaz, ktorý prispel k preukázaniu, že Altice vykonávala rozhodujúci vplyv na PT Portugal.
- 183 Všeobecný súd teda bez toho, aby skreslil sporné rozhodnutie, v bodoch 227 a 235 napadnutého rozsudku uviedol, že Komisia v tom istom rozhodnutí konštatovala, že tieto výmeny informácií „prispeli“ k preukázaniu, že Altice takýto vplyv vykonávala.
- 184 V druhom rade, pokiaľ ide o tvrdenia týkajúce sa pôsobnosti kontroly koncentrácií a pôsobnosti protimonopolného práva, treba pripomenúť, že ako vyplýva z článku 21 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, toto nariadenie sa uplatňuje výlučne na koncentrácie podľa článku 3 tohto nariadenia, na ktoré sa v zásade neuplatňuje nariadenie č. 1/2003. Naopak, posledné uvedené nariadenie sa naďalej uplatňuje na konania podnikov, ktoré síce nepredstavujú koncentráciu v zmysle nariadenia č. 139/2004, avšak môžu viesť k zosúladeným postupom medzi nimi v rozpore s článkom 101 ZFEÚ, a ktoré z tohto dôvodu podliehajú kontrole zo strany Komisie alebo vnútroštátnych orgánov pre hospodársku súťaž (rozsudky zo 7. septembra 2017, Austria Asphalt, C-248/16, EU:C:2017:643, body 32 a 33, ako aj z 31. mája 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, body 56 a 57).
- 185 V dôsledku toho, ako konštatovali Komisia a Všeobecný súd, keďže je preukázané, že výmeny informácií prispeli k uskutočneniu koncentrácie, Všeobecný súd v bode 239 napadnutého rozsudku správne rozhodol, že patria do pôsobnosti nariadenia č. 139/2004.
- 186 V treťom rade tvrdenia týkajúce sa neexistencie nevyhnutnosti výmeny informácií na účely zmeny kontroly alebo priamej súvislosti medzi nimi a touto zmenou musia byť zamietnuté z rovnakých dôvodov, ako sú dôvody, ktoré viedli k zamietnutiu tretieho odvolacieho dôvodu.
- 187 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba piaty odvolací dôvod zamietnuť v celom rozsahu ako nedôvodný.

O šiestom odvolacom dôvode

- 188 Svojím šiestym odvolacím dôvodom Altice v podstate spochybňuje posúdenia Všeobecného súdu týkajúce sa pokút, ktoré jej boli uložené sporným rozhodnutím. Tento odvolací dôvod sa delí na štyri časti, pričom druhá a tretia časť sa čiastočne prekrývajú, a preto ich treba preskúmať spoločne.

O prvej časti šiesteho odvolacieho dôvodu

– Argumentácia účastníkov konania

- 189 V prvej časti šiesteho odvolacieho dôvodu Altice tvrdí, že v bodoch 155 a 279 až 296 napadnutého rozsudku došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu, keďže sa v nich nesprávne tvrdí, že konala prinajmenšom z nedbanlivosti, keď porušila článok 4 ods. 1 a článok 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004.
- 190 Altice zastáva názor, že v judikatúre týkajúcej sa tohto pojmu „nedbanlivosť“ existuje jasná súvislosť medzi stupňom predvídateľnosti ustanovenia o zákaze a zodpovednosťou porušovateľa.
- 191 Po prvé Komisia v spornom rozhodnutí napriek neexistencii akéhokoľvek prevodu akcií cieľového podniku prvýkrát konštatovala, že koncentrácia sa uskutočnila jednak z dôvodu dojednaní pred zavŕšením akvizície, ktoré sú však medzi podnikmi bežnou praxou, a jednak z dôvodu výmen informácií počas obdobia medzi podpisom SPA a uskutočnením transakcie.
- 192 Po druhé, ako Súdny dvor pripustil v bodoch 38 a 39 rozsudku z 31. mája 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), presný rozsah zákazu „uskutočnenia“ koncentrácie v zmysle článku 7 nariadenia č. 139/2004 je nejasný. Navyše pred týmto rozsudkom ho Všeobecný súd vykladal tak, že znamená „úplné uskutočnenie koncentrácie“.
- 193 Po tretie Altice informovala Komisiu o transakcii ešte pred podpísaním SPA a navrhla záväzky s cieľom napraviť všetky prípadné obavy vyplývajúce z tejto transakcie.
- 194 Komisia namieta proti dôvodnosti všetkých týchto tvrdení.

– Posúdenie Súdnym dvorom

- 195 Podľa článku 14 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 môže Komisia uložiť pokuty iba za porušenia, ku ktorým došlo „úmyselne alebo z nedbanlivosti“.
- 196 Táto podmienka je splnená, pokiaľ dotknutý podnik nemôže nevedieť o protisúťažnej povahe svojho konania, či už by si uvedomoval porušovanie súťažných pravidiel práva Únie, alebo nie (pozri analogicky rozsudky z 18. júna 2013, Schenker & Co. a i., C-681/11, EU:C:2013:404, bod 37 a citovanú judikatúru, ako aj z 10. júla 2014, Telefónica a Telefónica de España/Komisia, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, bod 156).
- 197 Po prvé na rozdiel od tvrdení spoločnosti Alttice a ako Všeobecný súd správne rozhodol v bodoch 292 a 293 napadnutého rozsudku, okolnosť, že v čase, keď došlo k porušeniu, Komisia a súdy Únie zatiaľ nemali možnosť osobitne sa vyjadriť k predmetnému konkrétnemu správaniu, sama osebe nevyklučuje, že podnik musí prípadne počítať s tým, že jeho správanie môže byť vyhlásené za nezlučiteľné so súťažnými pravidlami práva Únie. Takáto okolnosť teda nemôže zbaviť dotknutý podnik jeho zodpovednosti (pozri analogicky rozsudky zo 6. decembra 2012, AstraZeneca/Komisia, C-457/10 P, EU:C:2012:770, bod 164, a z 22. októbra 2015, AC-Treuhand/Komisia, C-194/14 P, EU:C:2015:717, bod 43).

- 198 Po druhé Altice rovnako nemôže argumentovať údajnou nejasnosťou ustanovení článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004. Ak totiž existuje pochybnosť o výklade ustanovení tejto povahy, možno od obozretného podniku vyžadovať, aby sa poradil s Komisiou s cieľom ubezpečiť sa o zákonnosti svojho správania, ako to Všeobecný súd rozhodol v bodoch 155 a 294 napadnutého rozsudku. V prejednávanej veci to platí o to viac, že zo skutkových posúdení vykonaných Všeobecným súdom v bode 287 napadnutého rozsudku, ktoré Súdnemu dvoru neprináleží preskúmať a ktoré navyše nie sú spochybnené, vyplýva, že Altice vedela o riziku nezlučiteľnosti svojho správania s nariadením č. 139/2004.
- 199 Po tretie tvrdenie založené na informovaní pred podpisom SPA a na návrhu záväzkov v skutočnosti znamená vyzvať Súdny dvor, aby nanovo posúdil skutkovú otázku, či Altice konala z nedbanlivosti. Takéto tvrdenie je teda v štádiu odvolania neprípustné.
- 200 Z uvedeného vyplýva, že prvá časť šiesteho odvolacieho dôvodu sa musí v celom rozsahu zamietnuť.

O druhej a tretej časti šiesteho odvolacieho dôvodu

– Argumentácia účastníkov konania

- 201 V druhej časti šiesteho odvolacieho dôvodu Altice tvrdí, že v bodoch 297 až 362 napadnutého rozsudku došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu a že tieto body porušujú článok 296 ZFEÚ, ako aj článok 41 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie, keďže Všeobecný súd v nich dospel k záveru, že sporné rozhodnutie bolo dostatočne odôvodnené na to, aby bolo možné uložiť dve samostatné a kumulatívne pokuty vo výške 62 250 000 eur za porušenie článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004.
- 202 Bolo by z právneho hľadiska nesprávne a rozporuplné domnievať sa na jednej strane, že Komisia môže uložiť dve samostatné pokuty z dôvodu, že údajne ide o dve samostatné porušenia, a na druhej strane akceptovať, aby Komisia posúdila obe pokuty spoločne, keďže je vytykané správanie rovnaké. Z toho vyplýva nedostatok odôvodnenia pri stanovení výšky každej z uložených pokút, čo mal Všeobecný súd konštatovať.
- 203 Body 317 a 324 napadnutého rozsudku nevysvetľujú dôvody, prečo je uloženie dvoch rovnakých pokút za dve údajne odlišné porušenia primerané z dôvodu uplatnenia kritérií uvedených v článku 14 ods. 3 nariadenia č. 139/2004.
- 204 V tretej časti šiesteho odvolacieho dôvodu Altice tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 320 až 324 napadnutého rozsudku rozhodol, že článok 14 ods. 3 nariadenia č. 139/2004 môže viesť k uloženiu dvoch odlišných pokút v rovnakej výške za dve údajne samostatné porušenia, ktoré majú odlišnú povahu, závažnosť a dĺžku trvania.
- 205 Aj za predpokladu, že článok 4 ods. 1 a článok 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 ukladajú dve odlišné povinnosti, treba konštatovať, že povaha a závažnosť porušenia prvého z týchto ustanovení sú menej závažné ako povaha a závažnosť porušenia druhého z nich. Prvé z týchto ustanovení totiž stanovuje jedinú procesnú povinnosť, ktorej porušenie predstavuje jednorazové porušenie, zatiaľ čo druhá povinnosť je širšia a obsahuje dve povinnosti, vrátane podstatnej povinnosti pozastavenia, ktorej porušenie má pokračujúci charakter. Tento rozdiel sa odráža aj v premlčacích lehotách uplatniteľných na obe porušenia.

- 206 Pokiaľ ide o trvanie porušení, a to jednorazové (jeden deň) a pokračujúce (štyri mesiace a jedenásť dní, teda 137 dní), Všeobecný súd v bodoch 324 a 343 napadnutého rozsudku uviedol, že medzi nimi nemohlo byť vykonané žiadne porovnanie. Tento záver však nie je dostatočne odôvodnený a okrem toho vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, pretože žiadne ustanovenie nariadenia č. 139/2004 ho nemôže podporiť.
- 207 Vzhľadom na rozdiel v dĺžke trvania sa Altice domnieva, že aj keby pokuta vo výške 62 250 000 eur bola primeraná porušeniu článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, čo spochybňuje, pokuta primeraná porušeniu článku 4 ods. 1 tohto nariadenia, ktoré trvalo len jeden deň, by nemala byť viac ako 450 000 eur.
- 208 Komisia sa domnieva, že druhá časť je neprípustná, pretože Altice nerozvinula svoju argumentáciu.
- 209 V každom prípade je táto časť tiež nedôvodná. Na jednej strane Všeobecný súd v bodoch 317 a 324 napadnutého rozsudku jasne a jednoznačne vysvetlil, ako Komisia zohľadnila povahu, závažnosť a dĺžku trvania každého z dvoch porušení v súlade s článkom 14 ods. 3 nariadenia č. 139/2004. Na druhej strane vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok zo 4. marca 2020, Marine Harvest/Komisia (C-10/18 P, EU:C:2020:149, body 98 až 111), Komisia už uložila dve samostatné pokuty za porušenia článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 tohto nariadenia a pokuty posúdila spoločne. Ani Všeobecný súd, ani Súdny dvor však neboli proti spoločnému posúdeniu pokút. V každom prípade v prejednávanej veci, zatiaľ čo mnohé dôvody napadnutého rozhodnutia sú spoločné pre obe pokuty, iné rozlišujú medzi oboma pokutami.
- 210 Pokiaľ ide o tretiu časť, Komisia sa domnieva, že nie je dôvodná.
- 211 Po prvé Súdny dvor už v rozsudku zo 4. marca 2020, Marine Harvest/Komisia (C-10/18 P, EU:C:2020:149), pripustil, že nariadenie č. 139/2004 samo osebe nebráni uloženiu rovnakých pokút za porušenia článku 4 ods. 1 a zároveň článku 7 ods. 1 tohto nariadenia.
- 212 Po druhé tieto ustanovenia predstavujú tiež základné piliere systému kontroly *ex ante* koncentrácií v Únii. Porušenia uvedených ustanovení treba zo svojej povahy považovať za rovnako závažné, keďže môžu viesť k pokutám, na ktoré sa vzťahuje rovnaká horná hranica, v súlade s článkom 14 ods. 2 písm. a) a b) nariadenia č. 139/2004 bez toho, aby normotvorca kvalifikoval jedno z nich ako závažnejšie než druhé.
- 213 Po tretie sa Komisia domnieva, že Všeobecný súd v bodoch 322 a 324 až 343 napadnutého rozsudku z právneho hľadiska dostatočne odôvodnil konštatovanie, podľa ktorého dĺžka trvania oboch porušení, z ktorých jedno je jednorazové bez trvania a druhé pokračujúce, nie je porovnateľná.
- 214 Po štvrté výpočet pokuty vo výške 450 000 eur spoločnosťou Altice za porušenie článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 vychádza z nesprávneho predpokladu, podľa ktorého toto porušenie trvá jeden deň. Keďže porušenie nemá trvanie a svojou povahou je rovnako závažné ako porušenie článku 7 ods. 1 tohto nariadenia, pokuta v takejto výške by dostatočne neodrážala povahu a závažnosť porušenia a nemala by dostatočne odstrašujúci účinok.

– Posúdenie Súdnym dvorom

- 215 Pokiaľ ide o prípustnosť druhej časti šiesteho odvolacieho dôvodu, treba konštatovať, že hoci je argumentácia uvedená na podporu tejto časti stručná, jasne vyplýva z písomností spoločnosti Altice a zjavne umožnila Komisii odpovedať na ňu vo veci samej. Námietku neprípustnosti, ktorú vznesla Komisia, treba preto zamietnuť.
- 216 Vo veci samej treba uviesť, že Altice druhou a treťou časťou šiesteho odvolacieho dôvodu v podstate spochybňuje body 314 až 325 napadnutého rozsudku. Jej tvrdenia sa týkajú jednak posúdení Všeobecného súdu týkajúcich sa povinnosti odôvodnenia, ktorú má Komisia, keď tým istým rozhodnutím ukladá dve pokuty za porušenia článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, a jednak možnosti Komisie stanoviť výšku oboch pokút v rovnakej výške. Keďže tieto dve otázky sú odlišné, je potrebné sa nimi zaoberať postupne.
- 217 Pokiaľ ide v prvom rade o povinnosť odôvodnenia uvedenú v druhej a tretej časti, treba pripomenúť, že podľa judikatúry Súdneho dvora musí byť odôvodnenie aktov inštitúcií Únie vyžadované v článku 296 ZFEÚ prispôbené povahe dotknutého aktu a musia z neho jasne a jednoznačne vyplývať úvahy inštitúcie, ktorá akt prijala tak, aby dotknuté osoby mohli poznať dôvody prijatého opatrenia a príslušný súd mohol vykonať svoje preskúmanie. Požiadavka odôvodnenia sa musí posudzovať vzhľadom na okolnosti daného prípadu, najmä na obsah aktu, povahu uvádzaných dôvodov a záujem, ktorý môžu mať na získaní takýchto objasnení osoby, ktorým je akt určený, alebo ďalšie osoby priamo a osobne dotknuté takýmto aktom. Nevyžaduje sa, aby odôvodnenie špecifikovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, pretože otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky článku 296 ZFEÚ, sa musí posudzovať s ohľadom nielen na jeho znenie, ale tiež na jeho kontext, ako aj na súhrn právnych pravidiel upravujúcich predmetnú oblasť (rozsudky z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, bod 63, ako aj z 10. marca 2016, HeidelbergCement/Komisia, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 16).
- 218 Pokiaľ ide konkrétne o odôvodnenie rozhodnutia, ktorým sa ukladá pokuta za porušenie článku 4 ods. 1 alebo článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, treba zdôrazniť, ako už bolo pripomenuté v bode 70 tohto rozsudku, že článok 14 ods. 3 tohto nariadenia stanovuje, že pri stanovení výšky pokuty musí Komisia zohľadniť povahu, závažnosť a dĺžku trvania porušenia.
- 219 Okrem toho v prípade neexistencie usmernení upravujúcich metódu výpočtu uplatniteľnú na stanovenie pokút podľa článku 14 nariadenia č. 139/2004 treba konštatovať, že Komisia si splní svoju povinnosť odôvodnenia tým, že jasne a jednoznačne uvedie zohľadnené faktory bez toho, aby bola povinná podrobne uviesť číselné údaje týkajúce sa výpočtu pokuty (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. októbra 2015, AC-Treuhand/Komisia, C-194/14 P, EU:C:2015:717, bod 68 a citovanú judikatúru).
- 220 Vzhľadom na tieto pripomenutia sa na rozdiel od tvrdení spoločnosti Altice zdá, že v zásade nič nebráni tomu, aby Komisia pristúpila k paralelnému posúdeniu pokút, ktoré ukladá za porušenie článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 v tom zmysle, že zároveň rozhodne o povahe, závažnosti a dĺžke trvania oboch porušení. Vzhľadom na to musí táto inštitúcia v tomto rámci dostatočne jasne vysvetliť dôvody odôvodňujúce pokuty uložené z dôvodu porušenia každého z týchto ustanovení vzhľadom na povahu, závažnosť a dĺžku trvania zistených porušení.

- 221 V prejednávanej veci je pravda, ako Všeobecný súd uviedol v bodoch 319 až 323 napadnutého rozsudku, že Komisia v odôvodneniach 568 až 599 sporného rozhodnutia podrobne vysvetlila svoje posúdenia týkajúce sa povahy, závažnosti a dĺžky trvania dvoch porušení, ktorých sa dopustila Altice, a teda skutočnosti, ktoré zohľadnila na účely stanovenia výšky pokút. Práve vzhľadom na všetky takto pripomenuté okolnosti, ako vyplýva z odôvodnenia 621 tohto rozhodnutia, Komisia stanovila pre každú z nich dve pokuty vo výške 62 250 000 eur.
- 222 Z odôvodnenia sporného rozhodnutia však tiež vyplýva, že hoci sa Komisia domnievala, že obe porušenia mali rovnakú povahu a závažnosť, tiež uviedla, že boli odlišné z hľadiska dĺžky trvania, pričom jedno z nich bolo jednorazovým porušením a druhé pokračujúcim porušením. Treba však konštatovať, že Komisia nijako nevysvetlila dôvody, prečo sú napriek tomuto rozdielu pokuty za obe porušenia rovnaké. Inými slovami, nevysvetlila dôvody, prečo uvedený rozdiel, hoci významný, nemohol odôvodniť diferenciáciu výšky oboch pokút.
- 223 Za týchto podmienok sa Všeobecný súd nemohol v bode 324 napadnutého rozsudku obmedziť na zamietnutie tvrdenia založeného na nedostatočnom odôvodnení rovnakej povahy výšky pokút v spornom rozhodnutí napriek rozdielnej dĺžke trvania oboch dotknutých porušení len z dôvodu, že „logicky nemožno porovnávať trvanie pokračujúceho porušenia s jednorazovým porušením, keďže toto druhé porušenie nemá trvanie“, a následne v bode 325 tohto rozsudku zamietnuť argumentáciu založenú na porušení povinnosti odôvodnenia.
- 224 Všeobecný súd sa teda dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď zamietol výhradu založenú na porušení povinnosti odôvodnenia.
- 225 Pokiaľ ide o tvrdenie uvedené v odpovedi Komisie založené na tom, že vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok zo 4. marca 2020, *Marine Harvest/Komisia* (C-10/18 P, EU:C:2020:149, body 98 až 111), Súdny dvor potvrdil odôvodnenie analogické odôvodneniu sporného rozhodnutia, stačí poznamenať, že v tejto veci odvolateľka neuviedla nijaký dôvod, ktorým by spochybnila posúdenia Všeobecného súdu týkajúce sa výpočtu pokút, takže ani tento výpočet, ani dôvody, ktoré ho odôvodnili, nepatria do predmetu odvolania pred Súdnym dvorom. Konkrétne, ako vyplýva z bodu 85 uvedeného rozsudku, Súdnemu dvoru nebol platne predložený dôvod založený na primeranosti pokút.
- 226 Pokiaľ ide v druhom rade o tvrdenia smerujúce k spochybneniu samotnej možnosti Komisie uložiť za porušenia článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 dve pokuty v rovnakej výške, treba konštatovať, že v bodoch 320 až 324 napadnutého rozsudku sa Všeobecný súd k tejto otázke osobitne nevyjadril. Táto otázka sa totiž týka dôvodnosti sporného rozhodnutia, zatiaľ čo body 320 až 324 sa týkajú odôvodnenia tohto rozhodnutia, najmä dôvodov, ktoré viedli k stanoveniu výšky uložených pokút.
- 227 V každom prípade je táto argumentácia nedôvodná, keďže posúdenie výšky týchto pokút patrí do posúdenia, ktoré sa musí vykonať vzhľadom na okolnosti každého jednotlivého prípadu s prihliadnutím na kritériá závažnosti, povahy a dĺžky trvania porušenia uvedené v článku 14 ods. 3 nariadenia č. 139/2004. Nemožno teda všeobecne tvrdiť, že pokuty uložené tým istým rozhodnutím za porušenie článku 4 ods. 1 a súčasne článku 7 ods. 1 tohto nariadenia nemôžu byť nikdy v rovnakej výške.
- 228 Je však ešte potrebné, aby za osobitných okolností prejednávanej veci bolo uloženie dvoch pokút v rovnakej výške za takéto porušenia odôvodnené vzhľadom na dôvody uvedené Komisiou.

- 229 Treba však poznamenať, že Altice pred Všeobecným súdom konkrétne tvrdila, že Komisia nemohla uložiť pokuty v rovnakej výške za porušenia s rôznou dĺžkou trvania. V tejto súvislosti samotná okolnosť, aj keby bola pravdivá, že nemožno porovnávať jednorazové porušenie a pokračujúce porušenie, pokiaľ ide o ich dĺžku trvania, nemôže na túto argumentáciu odpovedať. Vzhľadom na tvrdenia spoločnosti Altice prináležalo Všeobecnému súdu overiť, či vzhľadom na jednorazovú povahu porušenia oznamovacej povinnosti bola uložená pokuta primeraná. Všeobecný súd však toto posúdenie nevykonal, pričom sa v bode 343 napadnutého rozsudku obmedzil na odkaz na neporovnateľnosť oboch porušení.
- 230 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba druhej a tretej časti šiesteho odvolacieho dôvodu vyhovieť.

O štvrtej časti šiesteho odvolacieho dôvodu

- 231 Štvrtou časťou šiesteho odvolacieho dôvodu Altice vytýka Všeobecnému súdu, že nezabezpečil proporcionalitu dvoch pokút, ktoré jej boli uložené v jedinom rozhodnutí za tie isté skutky, v rozpore s judikatúrou vyplývajúcou z bodu 39 rozsudku z 3. apríla 2019, Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie (C-617/17, EU:C:2019:283). Podľa nej sú tieto dve pokuty, a to aj po znížení pokuty uloženej za porušenie článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, ktoré vykonal Všeobecný súd v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci, natoľko nadmerné, že sú neprimerané.
- 232 V tejto súvislosti, keďže v bode 230 tohto rozsudku bolo rozhodnuté, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri preskúmaní pokuty uloženej Komisiou z dôvodu porušenia článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, teda pochybení, ktoré mohli mať vplyv na výkon neobmedzenej právomoci tohto súdu, nie je potrebné rozhodnúť o tejto časti.
- 233 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba druhej a tretej časti šiesteho odvolacieho dôvodu vyhovieť a v zostávajúcej časti tento odvolací dôvod zamietnuť.
- 234 V dôsledku toho treba napadnutý rozsudok zrušiť v rozsahu, v akom v bode 2 výroku zamietol žalobu o neplatnosť článku 4 sporného rozhodnutia a v bode 1 výroku stanovil novú výšku pokuty uloženej týmto ustanovením.

O žalobe na Všeobecnom súde

- 235 Podľa článku 61 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie môže Súdny dvor v prípade zrušenia rozhodnutia Všeobecného súdu vydať konečný rozsudok sám, ak to stav konania dovoľuje.
- 236 Keďže Súdny dvor disponuje všetkými skutočnosťami potrebnými na rozhodnutie o odvolaní, o tento prípad ide aj v prejednávanej veci.
- 237 Na úvod, pokiaľ ide o rozsah preskúmania Súdny dvorom, treba zdôrazniť, že ako vyplýva z bodu 234 tohto rozsudku, napadnutý rozsudok sa zrušuje len v rozsahu, v akom v bode 2 svojho výroku zamietol žalobu o neplatnosť článku 4 sporného rozhodnutia a v bode 1 výroku stanovil novú výšku pokuty uloženej týmto ustanovením. Súdnemu dvoru preto prináleží preskúmať spor

len v rozsahu, v akom sa týka návrhu na zrušenie tohto článku 4 sporného rozhodnutia a návrhu na zníženie pokuty uloženej z dôvodu porušenia článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 (pozri analogicky rozsudok z 18. marca 2021, Pometon/Komisia, C-440/19 P, EU:C:2021:214, bod 157).

- 238 Pokiaľ ide v prvom rade o návrh na zrušenie článku 4 sporného rozhodnutia, z dôvodov uvedených v bodoch 221 a 222 tohto rozsudku vyplýva, že toto rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, pokiaľ ide o výšku pokuty uloženej podľa článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004.
- 239 Je preto potrebné vyhovieť návrhu na zrušenie článku 4 sporného rozhodnutia.
- 240 Za týchto podmienok treba v druhom rade rozhodnúť na základe neobmedzenej právomoci priznanej Súdnemu dvoru článkom 261 ZFEÚ a článkom 16 nariadenia č. 139/2004 o výške pokuty, ktorá musí byť uložená spoločnosti Altice za porušenie konštatované v článku 2 sporného rozhodnutia, teda o porušení článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 (pozri analogicky rozsudky z 12. novembra 2014, Guardian Industries a Guardian Europe/Komisia, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, bod 73 a citovanú judikatúru, ako aj z 21. januára 2016, Galp Energía España a i./Komisia, C-603/13 P, EU:C:2016:38, bod 87).
- 241 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Súdny dvor, ktorý sám s konečnou platnosťou rozhoduje o veci na základe článku 61 prvého odseku druhej vety Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, môže v rámci výkonu svojej neobmedzenej súdnej právomoci nahradiť posúdenie Komisie svojim posúdením a v dôsledku toho zrušiť, znížiť alebo zvýšiť uloženú pokutu alebo penále (rozsudok z 21. januára 2016, Galp Energía España a i./Komisia, C-603/13 P, EU:C:2016:38, bod 88, ako aj citovaná judikatúra).
- 242 Ako vyplýva z bodu 70 tohto rozsudku, v súlade s článkom 14 ods. 2 písm. a) a článkom 14 ods. 3 nariadenia č. 139/2004 môže porušenie článku 4 ods. 1 tohto nariadenia viesť k pokute, ktorej výška sa musí určiť v rámci hornej hranice 10 % celkového obratu podniku so zreteľom na povahu, závažnosť a dĺžku trvania porušenia.
- 243 V prejednávanej veci sa po prvé Súdny dvor stotožňuje s posúdeniami Komisie uvedenými v odôvodnení 577 sporného rozhodnutia, podľa ktorých je porušenie článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, ktorého sa dopustila Altice, svojou povahou závažné.
- 244 Po druhé, pokiaľ ide o závažnosť tohto porušenia, s prihliadnutím na body 195 až 200 tohto rozsudku je preukázané, že k uvedenému porušeniu došlo prinajmenšom z nedbanlivosti. Okrem toho vzhľadom na posúdenia uvedené v odôvodneniach 587 až 593 sporného rozhodnutia, s ktorými sa Súdny dvor tiež stotožňuje, je nesporné, že predmetná transakcia vyvoláva vážne pochybnosti, pokiaľ ide o jej zlučiteľnosť s vnútorným trhom. Vzhľadom na to je potrebné zohľadniť skutočnosť zdôraznenú Všeobecným súdom v bodoch 364 až 367 napadnutého rozsudku, že Altice z vlastnej iniciatívy informovala Komisiu o koncentrácii ešte pred podpisom SPA a zaslala tejto inštitúcii žiadosť o vymenovanie skupiny poverenej posúdením jej prípadu tri dni po tomto podpise.
- 245 Po tretie, pokiaľ ide o dĺžku trvania porušenia článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, treba pripomenúť, že toto porušenie predstavuje jednorazové porušenie (rozsudok zo 4. marca 2020, Marine Harvest/Komisia, C-10/18 P, EU:C:2020:149, bod 115), čo sa v prejednávanej veci nespochybňuje.

- 246 Za týchto okolností sa všetky okolnosti prejednávanej veci správne posúdia stanovením výšky pokuty uloženej spoločnosti Altice za porušenie článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 konštatované v článku 2 sporného rozhodnutia na 52 912 500 eur. Takáto suma sa zdá byť primeraná vzhľadom na povahu, závažnosť a dĺžku trvania porušenia, pričom zostáva dostatočne odstrašujúca.
- 247 Na rozdiel od tvrdení uvádzaných spoločnosťou Altice, takáto suma, aj kumulovaná s pokutou uloženou za porušenie článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, zostáva primeraná. Vzhľadom na konštatovania Všeobecného súdu uvedené v bode 340 napadnutého rozsudku, ktoré neboli spochybnené v konaní pred Súdny dvorom, a vzhľadom na to, že Altice sa vôbec neodvolávala na aktualizované údaje, treba totiž uviesť, že obe pokuty posudzované spoločne zostávajú nižšie ako 0,5 % obratu spoločnosti Altice za rok 2017.
- 248 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy sa výška pokuty uloženej spoločnosti Altice za porušenie konštatované v článku 2 sporného rozhodnutia stanovuje na 52 912 500 eur.

O trovách

- 249 Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora ak je odvolanie dôvodné a Súdny dvor sám rozhodne s konečnou platnosťou vo veci samej, potom rozhodne aj o trovách konania.
- 250 Článok 138 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku uplatniteľný na konanie o odvolaní na základe jeho článku 184 ods. 1 stanovuje, že účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Článok 138 ods. 3 tohto poriadku, uplatniteľný na konanie o odvolaní na základe článku 184 ods. 1 tohto poriadku, okrem toho stanovuje, že ak účastníci konania nemajú úspech len v časti predmetu konania, každý z nich znáša svoje vlastné trovy konania. Ak sa to však zdá oprávnené vzhľadom na okolnosti prípadu, Súdny dvor môže rozhodnúť, že účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť časť trov konania druhého účastníka.
- 251 Keďže v prejednávanej veci sa vyhovel len jednému zo šiestich odvolacích dôvodov a jeden z piatich žalobných dôvodov žaloby o neplatnosť bol úspešný, a to len čiastočne, treba rozhodnúť, že Altice znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť päť šiestin trov konania, ktoré vznikli Komisii v súvislosti s týmito dvoma konaniami.
- 252 Na základe článku 184 ods. 4 toho istého rokovacieho poriadku ak vedľajší účastník prvostupňového konania nepodal odvolanie, možno mu uložiť povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania len vtedy, pokiaľ sa zúčastnil na písomnej alebo ústnej časti konania pred Súdny dvorom. Ak sa vedľajší účastník na konaní zúčastnil, Súdny dvor môže rozhodnúť, že tento účastník bude znášať svoje vlastné trovy konania. Keďže Rada, vedľajší účastník v prvostupňovom konaní, sa zúčastnila na písomnej časti konania na Súdnom dvore, je opodstatnené rozhodnúť, že znáša svoje vlastné trovy konania súvisiace tak s odvolacím konaním, ako aj s prvostupňovým konaním.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

- 1. Bod 1 výroku rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 22. septembra 2021, Altice Europe/Komisia (T-425/18, EU:T:2021:607), sa zrušuje.**

- 2. Bod 2 výroku rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 22. septembra 2021, Altice Europe/Komisia (T-425/18, EU:T:2021:607), sa zrušuje v rozsahu, v akom zamietá návrh na zrušenie článku 4 rozhodnutia Komisie C(2018) 2418 final z 24. apríla 2018 o uložení pokuty za uskutočnenie koncentrácie v rozpore s článkom 4 ods. 1 a článkom 7 ods. 1 nariadenia (ES) č. 139/2004 (vec M.7993 – Altice/PT Portugal).**
- 3. Odvolanie sa v zostávajúcej časti zamietajú.**
- 4. Článok 4 rozhodnutia C(2018) 2418 final sa zrušuje.**
- 5. Výška pokuty uloženej spoločnosti Altice Group Lux Sàrl za porušenie konštatované v článku 2 rozhodnutia C(2018) 2418 final sa stanovuje na 52 912 500 eur.**
- 6. Altice Group Lux Sàrl znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť päť šiestín trov konania, ktoré Európska komisia vynaložila v prvostupňovom konaní aj v odvolacom konaní.**
- 7. Európska komisia znáša jednu šestinú vlastných trov konania vynaložených v prvostupňovom konaní aj v odvolacom konaní.**
- 8. Rada Európskej únie znáša svoje vlastné trovy konania vynaložené v prvostupňovom konaní aj v odvolacom konaní.**

Podpisy